SUZANNE DYE

Viata în doi

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

PROLOG

Sus, cerul nopţii exploda sub focul artificiilor; comete, stele cu coadă, stele în flăcări... Se sărbătorea data de patru iulie în Las Vegas, iar Dillon McKenna trebuia să sară cu motocicleta peste vulcanul acela în miniatură, care erupea la fiecare cincisprezece minute în faţa cazinoului Mirage. Mulţimea părea foarte agitată. Dillon se îndreptă spre mijlocul străzii, despicând mulţimea cu braţele sale puternice, pentru a-şi face loc. Se aşeză în şaua motocicletei, apucă ghidonul, apoi se îndreptă. Se balans' un moment ca un dansator pe sârmă, dădu drumul ghidonului şi se ridică în picioare. Mulţimea amuţi. Unii spectatori fluturară steguleţe şi-şi aruncară şepcile alb, roşu şi albastru în aer. Dillon se

aplecă din nou să se prindă de ghidon şi lăsă să-i scape o înjurătură. Simţea că ia foc din cauza căştii şi a costumului pe care L.W. îl comandase special pentru aceste sărituri. Sudoarea îi curgea pe faţă, îi intra în ochi,

orbindu-l. Clipi des pentru a-şi limpezi privirea. Se gândi că era ultima săritură pentru el. Numai gândul acesta îl mai răcori. îl făcu să fie mai atent, să execute săritura aproape perfect în faţa oamenilor care-l vedeau pentru ultima oară. Fuseseră buni cu el, de-a lungul anilor, şi-l susţinuseră. Din cauza asta meritau un spectacol bun. De fapt, ei nu ştiau că Dillon va pleca, nimeni nu ştia asta. Se aşeză mai bine în şaua motocicletei şi ambala motorul. Se înclină în faţa oamenilor care veniseră să-l vadă. Mulţimea începu să strige entuziasmată, făcându-i semne cu mâna. în momentul când ajunse pe Flamingo Road, trebui să întoarcă şi să se îndrepte spre rampă. O voce din cască îi spuse că mai avea două minute până la explozia vulcanului. Ambală motorul, roţile scrâşniră, şi întoarse motocicleta. Din culise cineva trase spre el conform

scenariului, fără însă a-l nimeri. Motocicleta modificată special pentru această acrobaţie era acum pregătită pentru săritura care-l

făcuse celebru pe Dillon Mc Kenna. Lumea începu să scandeze numele lui.

- Di-llon. Di-llon... O mie de voci răsunau ca una.

- Mai ai un minut, îi şopti vocea în cască. Apoi începu numărătoarea inversă: cincizeci şi opt, cincizeci şi şapte... Dillon ambreie. Mulţimea tăcu brusc urmărind cum el se aruncă înainte, prinde viteză şi o ia spre rampa care sfârşea în inima vulcanului. In faţa lui, ca şi sub el, se declanşase erupţia. Aflat la marginea rampei, Dillon se pregăti de săritura cu motocicleta, aruncându-se în întunericul din faţa lui cu şaptezeci şi cinci de mile la oră, iar focul izbucni sub el. Se aruncă lăsând în urmă oamenii şi focul. Ţinea mâinile încleştate de ghidon, aplecat în faţă, atent la traiectoria pe care trebuia s-o urmeze, aşteptând să apară rampa de aterizare. După arcul pe care-l descrise motocicleta lui, trebuia să înceapă coborârea. Roata din spate ateriză pe mar-

ginea rampei şi, pentru o fracţiune de

secundă, gândi uşurat că scăpase şi de data asta şi era liber să plece acasă. Dar deodată realiză că nu era chiar aşa. Atinsese rampa prea devreme. Gândul îi apăru când simţi că motocicleta cu care făcea corp comun de obicei i se împotrivea, iar ghidonul îi scăpă din mâini. Fu catapultat în aer. Corpul lui lovi cu putere rampa, iar motocicleta veni după el. După ce loviră rampa, omul şi aparatul se zdrobiră pe pavaj. Ultimul lucru pe care-l mai auzi fu vocea tatălui său decedat. „Este ultima ta săritură, nefericitule, n-o să mai scapi...“

Se visă în ţinuturile natale, în faţa casei familiei Beaudine, la Red Dog, California. Era o seară de toamnă târzie şi simţi chiar şi mirosul frunzelor arse. Avea şaptesprezece ani pe atunci, iar Cat Beaudine îi făcea morală, ca de obicei.

- Am avut o singură dorinţă, Dillon McKenna, s-o aduci pe sora mea la ora nouă, dar ca de obicei, nu te-ai ţinut de cuvânt.

Adora, iubita lui, îl ţinea de braţ. Iar el vru

s-o impresioneze pe Adora punând-o la punct pe sora ei mai mare. Dillon deschise gura vrând să-i spună ceva lui Cat Beaudine, dar vorbele refuzară să iasă. Casa familiei Beaudine dispăru deodată în ceaţă. Cineva pomeni ceva despre semnele vitale. Feţe cu măşti chirurgicale erau aplecate asupra lui. Privirile lor erau îngrijorate. Cineva încerca să-l calmeze, spunându-i că totul va fi bine. Apoi se visă din nou în faţa casei familiei Beaudine, iar Cat Beaudine îl ţintea cu puşca tatălui ei. Atunci îşi dădu seama că visează, Cat Beaudine nu-l ameninţase niciodată cu puşca, îi spusese doar că ar putea s-o facă. In vis, sau în timpul halucinaţiilor lui, căci nu mai ştia ce era de fapt, el putea să vorbească şi o întrebă pe Cat:

- Ce-ţi pasă ţie de sora ta şi de ora la care vine acasă?

- Cineva trebuie să aibă grijă de ea şi de familia asta. Nu este o obligaţie pe care mi-am asumat-o cu plăcere, McKenna, ci m-am trezit cu ea, la moartea tatălui nostru.

- Nu poţi să mă ameninţi cu puşca numai pentru că am adus-o cu o oră mai târziu!

Dar Cat trăsese în el.

Simţi o durere fulgerătoare şi glonţul muşcându-i carnea. Cineva întrebă:

- Unde este anestezistul?

Dillon nu mai auzi nimic.

Mult mai târziu, Dillon lupta din răsputeri să revină la realitate. Acum, durerea era diferită. O simţea, îl mânca de viu, cu toate că-i administraseră destule calmante ca să i-o mai uşureze. Nu mai simţise niciodată o durere aşa de mare. Deschise ochii, dar nu îndrăzni s-o facă dintr-o dată, din cauza luminii care i se păru orbitoare. Văzu instalaţia de la capul patului, prin care îl hrăneau. Mai văzu şi un mic aparat care scotea nişte zgomote slabe, ca de bule de aer care se ridică la suprafaţa apei. Simţi mirosul puternic de dezinfectant al încăperii în care se afla, dar şi pe cel al florilor care împodobeau

salonul. Probabil, lumea i le adusese ca să-i

îmbunătăţească starea de spirit, lui, invalidului. Deodată auzi voci de undeva dintr-un colţ al camerei.

- Doctorii au spus că nu va mai putea merge, va rămâne imobilizat. Nu cred că voi putea...

- Taci, Natalie, pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că s-a trezit? Dacă te aude? Vrei să strici totul cu inconştienţa ta?

Văzu două persoane apropiate lui, culmea, una era Natalie, femeia cu care voia să se căsătorească, iar bărbatul era Leo Ward, cel care-l lansase în acest spectacol şi-i făcuse un nume. Ii privi şi-şi spuse că el nu le va mai fi de folos în nici un fel, acum. Dar, probabil, ceea ce era mai rău îl aştepta de acum înainte, căci viaţa lui nu va mai fi la fel. Va duce o viaţă de om handicapat şi nu mai putea spera la nimic bun. Simţi dorinţa de a se întoarce la locurile natale. Simţi nevoia unei femei care să sufere alături de el, să-i fie sprijin în momentele grele care vor veni. Trebuia să fie o femeie puternică. Si mai trebuia să ştie să se ocupe şi de moralul lui.

Capitolul 1

După optsprezece luni...

Cat Beaudine vru să intre în dormitorul surorii sale, Adora. Televizorul care se afla pe una dintre noptiere transmitea ştirile de la ora unsprezece. Cat se uită împrejur cu un ochi critic, aşa cum făcea de obicei. Peste tot se aflau şerveţele folosite, hârtie de ambalaj pentru flori şi alte multe lucruri risipite. Ordinea şi curăţenia nu erau punctele forte ale Adorei. în mijlocul patului, printre alte şerveţele mototolite, Adora, sora ei, cu rimelul scurs pe obraji, suspina după ultimul ei iubit, Farley Underwood, care o părăsise. Ca de obicei,

Adora o chemase pe Cat doar ca să primească „îngrijiri sufleteşti“ din partea ei. De-a lungul timpului Cat o mai consolase de câteva ori pe sora ei, din aceleaşi motive. Adora era îmbrăcată într-un capot care îi cam alunecase într-o parte pe umăr şi părea cea mai nefericită femeie din lume.

- O, Cat! Iţi mulţumesc că ai venit, zise Adora ştergându-şi ochii. Eşti cea mai bună soră din lume, nu ştiu ce m-aş face fără tine. Imi pare rău că-ţi creez probleme, dar ştii că nu am pe nimeni altcineva. Pe umărul cui să plâng? De ce mi se întâmplă toate numai mie, surioară? De ce mă lasă toţi bărbaţii pe care-i iubesc? N-am vrut decât să am şi eu ceea ce au surorile mele mai mici, un bărbat bun, o familie, copii, o viaţă normală, dar se pare că mie nu-mi este dat aşa ceva. Oare cer prea mult de la viaţă?

- Nu, Adora.

- Si atunci? Am deja treizeci şi patru de ani, Cat. Cât să mai aştept? Eu nu sunt ca tine, nu am tăria ta de a înfrunta viaţa, nu pot cutreiera munţii ca

tine, încălţată cu cizme, şi în jeanşi, fără vreun bărbat alături; sunt o femeie obişnuită, vreau un cămin, un copil. Adora izbucni în plâns, iar Cat o îmbrăţişă cu căldură.

- Erai prea bună pentru el, Adora, uită-l şi nu mai suferi pentru el, sunt sigură că vei

cunoaşte un alt bărbat, care să-ţi merite dragostea.

- Crezi că bărbatul potrivit ar mai putea să apară?

- Sigur că da, este doar o chestiune de timp... Dar Cat nu-şi sfârşi ideea căci Adora n-o mai
asculta, fiind atentă la televizor.

- Dumnezeule! exclamă ea.

O reporteră foarte cunoscută lua un interviu unui bărbat.

- Este Dillon, Dillon McKenna, dă mai tare, Cat! Văzând că sora ei nu execută imediat ce i se
ceruse, Adora dădu la o parte mormanul de perne şi găsi telecomanda, dând televizorul mai tare.

- Aşadar, Dillon, ne poţi vorbi despre cartea pe care ai scris-o? spunea reportera.

Cat fluieră a pagubă.

- Dillon McKenna n-a scris nici o carte în viaţa lui.

- Sst! zise Adora. Ce bine arată Dillon! Nici

nu se vede că a suferit un accident cumplit acolo, în Las Vegas.

- Dacă vă uitaţi în partea de jos a ecranului o să vedeţi că n-am scris-o eu, spunea Dillon. El se întoarse spre bărbatul care stătea în dreapta lui. Oliver a făcut-o.

- Dar povestea este autentică, eu am scris ce mi-a spus Dillon. Am început cu rodeoul, cu figuraţia şi cascadoria, nu lipseşte nimic din viaţa lui, poate doar aventurile sentimentale asupra cărora n-am insistat căci nu mi s-au părut semnificative. Desigur, cartea sfârşeşte cu accidentul de la Las Vegas, de acum un an şi jumătate.

- Si ce vei face de acum înainte, Dillon McKenna?

- Nu ştiu, lucrurile vor fi altfel ca până acum. Va trebui să decid unde mă voi stabili, şi-mi voi înscrie viaţa pe alte coordonate.

Cat nu mai ascultă, începu să adune şerveţelele folosite de sora ei şi le aruncă în coş.

- Ce zici, Cat? Dillon arată grozav, nu?

- Aşa este, zise ea, căci nu putea nega un lucru atât de evident.
- Crezi că se va întoarce aici?

Cat era circumspectă, nu putea să creadă că o celebritate ca Dillon McKenna s-ar putea întoarce în orăşelul de munte Red Dog.

- Dacă se va întoarce, tu vei şti prima, doar ai grijă de casa lui! zise Adora.
- Adora, el n-a stat niciodată în casa asta! A cumpărat-o printr-o firmă imobiliară care m-a angajat pe mine să mă ocup de ea. Mai bine lasă-l pe Dillon şi gândeşte-te la tine. Te simţi mai bine acum?
- Cred că vrei să te duci acasă, nu?
- Aş minţi dacă aş spune că nu, dar, dacă vrei, mai stau cu tine.
- Nu, surioară, văzându-l pe Dillon mi-am mai revenit puţin.

Cat îşi sărută sora.

- Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti acasă.
- Mulţumesc, surioară.

Capitolul 2

Dillon Mc Kenna coborî din Land Cruiserul

său, ignorând durerea permanentă şi sâcâitoare pe care o simţea în şold, care probabil îl va chinui toată viaţa de acum înainte. Zăpada scârţâia sub cizmele lui. Casa arată bine, se gândi el. Era construită din lemn ignifugat, iar pe partea dinspre munte peretele era de sticlă pentru ca proprietarul să se poată bucura de priveliştea aceea minunată a cărei frumuseţe ar fi impresionat pe oricine.

Dillon inspiră adânc, bucurându-se de aerul acela proaspăt, cum numai aici se putea respira.

De undeva se auzea zgomotul făcut de cineva care spărgea lemne. Văzu o camionetă parcată aproape de casă şi se gândi că probabil era a persoanei care se îngrijea de casa lui. După ce-şi încheie jacheta îmblănită privi mai atent spre bărbatul care spărgea lemne cu gesturi foarte sigure. Dillon zăbovi urmărindu-i mişcările şi apoi zâmbi spunându-şi că în urmă cu unsprezece luni n-ar fi avut răgaz să

facă asta. I s-ar fi părut un lucru nesemnificativ şi nu şi-ar fi pierdut vremea. Dar accidentul pe care-l suferise şi de pe urma căruia îşi revenise doar datorită competenţei unui chirurg grozav, care-l realcătuise din plastic şi metal, îl făcuse să aprecieze lucrurile simple care formează viaţa adevărată. Tocmai atunci omul simţi că este observat şi, lăsând jos toporul se întoarse cu faţa spre el. Lui Dillon i se păru de la distanţă că bărbatul avea trăsături foarte delicate, iar mai apoi observă că avea şi sâni care se conturau frumos pe sub pulovărul cam decolorat, ce-i drept.

Apoi, realiză că se înşelase cumplit, că era de fapt o femeie, care veni spre el, după ce-şi scoase căciula de pe cap. Pe măsură ce se apropia, Dillon îi admiră ochii de un albastru-cenuşiu, pe care îi mai văzuse undeva, a, desigur, era Cat Beaudine, sora Adorei.

Era în sfârşit acasă. Acest gând îl făcu să se simtă dintr-o dată mai bine.

- Dillon? Dillon McKenna?

- Chiar eu sunt, Cat. Bine te-am găsit.

Acum era rândul ei să rămână cu gura deschisă. Nu se mai văzuseră de şaisprezece ani. Poate că ea fusese şi la înmormântarea tatălui lui, în urmă cu opt ani, dar el nu-şi amintea s-o fi văzut. Dillon îi întinse mâna. Femeia avea o palmă grea, aspră din cauza muncii. Dillon îi luă mâna în palmele sale şi observă că femeia asudase probabil din cauza efortului iar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Deodată el îi eliberă mâna căci realiză c-o ţinuse cam mult.

- Ce faci, Dillon? întrebă ea. Mi-ai făcut o surpriză. Când m-au sunat cei de la agenţie să deschid casa m-am gândit că...
- Că poate vine vreun nou chiriaş?

Ea dădu din cap.

- Dar ar fi trebuit să mă aştept la tine, am auzit că vrei să petreci câtva timp în linişte, să te refaci de pe urma accidentului în care era să-ţi pierzi viaţa.
- De unde ai auzit?
- La televizor, acum câteva săptămâni.

- Mă surprinde că te-a interesat, nu m-ai plăcut niciodată prea mult.

Femeia îl privi în ochi.

- Nouă, celor de aici, care trăim departe de lume, ne place să fim informaţi, mai ales despre cei care au făcut ceva în viaţă. Iar dacă ai vrut să te retragi undeva, acesta este locul cel mai indicat. Te poţi bucura de toată liniştea din lume.
- Nu exagera, sunt doar patruzeci de kilometri până la Reno.

- Dar atunci când ninge este cam greu să-i străbaţi.
- Stiu, doar am crescut în ţinuturile astea. Nu cumva încerci să scapi de mine, Cat? o necăji el.

Ea nu zâmbi.

- Nu, cum aş putea s-o fac?
- Bine, pentru că vreau să stau mult timp aici.
- Este problema ta. Dillon, cred că vrei să intri în casă, să despachetezi. Casa este curată.

- Tu te-ai ocupat de curăţenie?
- Eu nu fac curăţenie, asta este problema agenţiei. Am dat drumul la apă şi la căldură de câteva ore, iar acum voiam să tai nişte lemne, mă gândeam că poate o să vrei să faci focul în şemineu. Mă întorc la munca mea şi, când termin, o să-ţi fac focul.

Dillon avu o idee mai bună.

- Stii ce? Lasă naibii tăiatul lemnelor acum.
- Dar eu...
- Ajunge dacă aduci în casă lemnele pe care le-ai spart. Hai să bem o bere şi să mai stăm de vorbă.

- Eu...
- De dragul vremurilor trecute.
- Bine, cedă Cat, realizând că nu avea argumente. Imediat ce o făcu, tenul ei căpătă o nuanţă uşor roşiatică.
- Berea este în maşină, mă duc s-o aduc, zise Dillon.

Cat încercă să protesteze, dar el plecă pe cât de repede îi permitea şoldul cel reconstruit, poate tocmai pentru a evita să

audă protestele ei. După ce băgă maşina în garaj şi intră în bucătărie, o văzu pe Cat cu braţele pline de lemne. Ea îl zări prin uşa de sticlă şi-i aruncă o privire curioasă. Dillon îi deschise uşa dinspre terasă, iar ea puse lemnele în cutia lor, apoi îşi scoase mănuşile şi le puse în buzunar. Dillon scoase două cutii de bere în timp ce ea se apleca să facă focul în şemineu. El puse cumpărăturile în debara şi se întoarse. îi întinse o cutie de bere şi începură să bea. Dillon o invită să se aşeze pe canapeaua din faţa şemineului.

- Canapeaua este deschisă la culoare iar hainele mele sunt cam murdare, va trebui protejată cu o husă, zise ea. Trebuie să mai ştii că am verificat astăzi toate ţevile casei şi nu vei avea probleme cu ele.

Dillon vru să-i spună că nu-i păsa de acea canapea, dar realiză că hainele ei erau doar o scuză, ea nu voia să stea jos. Nu voia să se simtă confortabil, în general, sau poate nu voia s-o facă în prezenţa lui. Privi prin peretele de sticlă, unde lumea părea că se

scufundă într-o mare de zăpadă.

- Nu-mi vine să cred că mă aflu în sfârşit aici, murmură el. Este o privelişte minunată. Am cumpărat casa asta acum şapte ani, într-o doară. La moartea tatălui meu, am văzut-o şi m-am îndrăgostit de ea. M-am gândit că atunci când mă voi retrage, mă voi simţi foarte bine pe meleagurile astea, care-mi evocă atâtea amintiri.

- Ai făcut foarte bine, Dillon.

Dillon o studie întrebându-se dacă ea se schimbase prea mult. Cu şaisprezece ani în urmă pe el nu-l impresionau calmul, stăpânirea ei de sine, puterea pe care o emana. Pe atunci nu pentru aceste calităţi se uita la o femeie. I se păruse prea dură şi poate chiar aşa fusese.

- Am auzit despre accidentul tău, începu ea.

- Da, am făcut o săritură nereuşită peste un vulcan la cazinoul Mirage din Las Vegas. Săritura mi-a reuşit dar aterizarea n-a fost bună. Am suferit destul până m-au refăcut

doctorii.

- Dar au făcut-o foarte bine.

- Pe dinafară aşa pare. Recuperarea este destul de lentă totuşi, mă simt rigid şi ţeapăn. Dar acum te rog povesteşte-mi despre ce s-a mai întâmplat pe aici, despre familia ta, pentru început. Mama ta, surorile tale.

- Mama s-a recăsătorit, zise ea răsucind cutia de bere pe o parte şi pe alta. Cu un pictor pe care l-a întâlnit la bingo. A fost dragoste la prima vedere şi acum locuiesc în Tucson.

- Si cele mici?
- Deirdre şi Phoebe?
- Exact.
- S-au căsătorit amândouă, Deirdre locuieşte la Loyalton şi Phoebe la Portola.
- Si tu?
- Eu? zise ea surprinsă de întrebare. Eu nu m-am căsătorit.

Era răspunsul pe care îl aştepta el, dar era tentat să aprofundeze subiectul, să ştie de ce

era încă necăsătorită. Se decise însă că nu era bine s-o facă; femeia părea destul de arţăgoasă şi era evident că nu-i plăcea să vorbească despre sine. Sau poate numai pentru că nu avea prea multe de spus?

- Ai şi nepoţi?

- Cinci. Doi de la Deirdre şi trei de la Phoebe.

- Si când te gândeşti că fetele astea erau nişte copii când am plecat de aici. Dar Adora?

Dillon observă că femeia strânse mai tare cutia de bere din mână şi realiză că făcuse o

greşeală. Stia exact ce era în mintea ei; ce naiba căuta ea acolo cu fostul iubit al surorii ei?

Femeia se forţă să zâmbească.

- Adora este bine, dar nici ea nu s-a căsătorit. Are un salon de înfrumuseţare pe strada Beau Bridge. Se numeşte Shear Elegance Salon of Beauty. Ii merge destul de bine. Dar acum văd că s-a făcut cam târziu şi aş vrea să plec, zise ea îndreptându-se spre uşă.

Dillon se ridică şi întinse o mână spre ea.

- Aşteaptă puţin, Cat.

Ea îngheţă, apoi întoarse capul să-l privească. Expresia de uimire de pe faţa ei spunea totul: bărbaţii rareori o atingeau. Iar acum un bărbat făcea asta şi ea nu ştia cum să reacţioneze. Era cu un an mai mare decât el, aşa-şi amintea Dillon. Avea treizeci şi cinci, poate treizeci şi şase de ani.

- Ce doreşti? întrebă Cat în cele din urmă. Vocea ei trădă uimire. Din nou el nu-i răspunse, dar nici nu-i eliberă mâna. Simţea pielea ei suplă şi caldă, muşchii ca de oţel. Era o femeie puternică.

- Lasă-mă să plec, repetă ea.

- Cat, vreau să-ţi mulţumesc c-ai avut grijă de casă.

- Nici o problemă, zise ea cu ochi reci. Pentru un necunoscător privirea ei ar fi ilustrat iarna de afară, dar el ştia că, dacă va insista, va da şi de căldură.

Cat se întoarse şi plecă.

Dillon rămase cu ochii aţintiţi în urma ei mult timp după ce ea dispăru. Se simţea

neaşteptat de bine. După accident, după dezamăgirile care urmaseră, după lunile de durere şi eforturi, de teamă să nu-şi forţeze picioarele, se simţea bine stând la fereastra unei case care-i plăcea, privind munţii iarna. Era bine acasă. Si era la fel de bine că această femeie ştia să rezolve toate lucrurile. Pentru că el simţea că va avea nevoie de ea.

Capitolul 3

- Ei, l-ai văzut pe Dillon?

Uimită, Cat se întoarse. Adora, aflată în mijlocul casei ei, îi zâmbea complice.

- Cum ai intrat? o întrebă Cat în loc să răspundă la întrebare.

Adora o privi jignită.

- Ai lăsat uşa deschisă la bucătărie. Ei, l-ai văzut? insistă Adora oftând, toată lumea vorbeşte numai despre el. A făcut cumpărături la băcănia din centru, iar Lizzie Spooner a umplut tot oraşul despre felul în care arată Dillon.

- Da, m-am ocupat de casa lui, ştii, este

obligaţia mea, în cadrul agenţiei.
Adora o privi cu reproş.
- Te-am sunat de multe ori, dar n-ai răspuns. Tu de ce nu m-ai sunat?
- Abia am sosit, Adora, sunt obosită. Vrei puţină cafea?
- Aş prefera un ceai. Spune-mi, Cat, cum poţi trăi aici, în pustietatea asta, fără să ai cu cine schimba o vorbă?
- îmi place să trăiesc retrasă, mă simt mai bine astfel. Citesc tot timpul.
- Da, uitasem că tu eşti diferită de restul familiei, o necăji Adora. Nu-ţi lipseşte familia noastră, felul în care trăiam acasă?
Cat îşi aminti de casa în care se născuseră. Nu era foarte mare şi era cam greu să creşti în ea patru fete. Avea o singură baie, permanent ocupată de vreuna dintre fiicele familiei care se machia sau se pieptăna.
- Ei, nu-mi răspunzi? insistă Adora.

- Prefer intimitatea casei mele de acum, zise Cat turnând apa din ceainic peste pliculeţele de ceai.

- Mie-mi lipseşte, eu sunt o iubitoare a atmosferei de familie.

- Stiu, zâmbi Cat îngăduitor. Adora suferise cel mai tare la căsătoria mamei lor. Charlotte Beaudine Shanahan depinsese mereu de primul ei soţ. Iar din ziua în care-şi cunoscuse cel de al doilea soţ, fiicele ei trecuseră pe planul doi. Dar Cat se descurcase, suplinind rolul ambilor părinţi. Phoebe şi Deirdre aveau acum propriile lor familii, numai Adora rămăsese singură.

Aceasta îşi scoase haina, apoi se aşeză pe un fotoliu, privind-o insistent pe Cat.

- Hai, povesteşte-mi, l-ai văzut, nu?

Cat oftă. Nu avea chef să vorbească despre întâlnirea ei cu Dillon McKenna.

- Cat, ai sau nu de gând să-mi povesteşti despre el? Am avut dreptate, nu? S-a retras aici ca să se liniştească, să se gândească la viaţa lui viitoare, nu?

- Nu mi-a dat amănunte, dar cred că ai dreptate. Dillon s-a schimbat foarte mult, nu mai este cel pe care-l ştii tu de acum

şaisprezece ani. A trecut o viaţă de când a plecat de aici.

Adora oftă.

- Nu putea să se schimbe radical. Eu îl cunosc bine, a fost primul meu iubit. Despre ce aţi vorbit, Cat? Spune-mi odată, mor de curiozitate.

Cat se uită la sora ei, întrebându-se dacă putea cumva să se eschiveze de la această conversaţie stânjenitoare.

- Nu ştiu ce să-ţi spun, n-am discutat nimic din ceea ce te-ar putea interesa. Dillon Mc Kenna mi-a oferit o bere, am acceptat-o şi am discutat banalităţi.

- Povesteşte-mi totul, fiecare vorbă pe care ţi-a adresat-o.

Văzând că nu avea nici o posibilitate de scăpare, Cat începu să-i descrie întâlnirea cu Dillon, omiţând intenţionat acele momente în care mâna

lui întârziase cam mult pe braţul ei. După ce Cat termină de povestit, Adora se aşeză din nou în scaun şi sorbi o gură de ceai.

- Te-a întrebat despre mine? Desigur tu i-ai spus ce fac, iar el a început să anticipeze. O să mă duc chiar acum acasă la el să-i urez bun venit.

- Adora, poate ar fi mai bine să-l laşi...

- Mă şi duc, zise fata hotărâtă, iar Cat îşi spuse că sora ei era destul de mare acum şi putea să decidă singură ce era mai bine pentru ea. Cu obrajii îmbujoraţi, Adora se îndreptă spre uşă.

A doua zi era sâmbătă, dar telefonul ei sună exact la ora nouă. Se gândi că era Adora cu detalii despre întâlnirea cu Dillon. Il lăsă să sune de trei ori înainte de a răspunde.

- Bună, Cat, se auzi o voce profundă de bărbat.

Cat simţi fiori şi aşteptă o secundă să se liniştească înainte de a răspunde.

- Bună, Dillon.

- Cat, de când am venit aici am avut timp să mă gândesc la mine şi situaţia mea şi am ajuns la concluzia că am nevoie de ajutorul unei femei pricepute.

- Ce fel de ajutor, Dillon?

- Pentru început, zise el, aş avea nevoie de mai multe lemne. Aş mai apela la tine pentru un video performant şi alte echipamente electronice; din câte am înţeles, tu te pricepi să mi le instalezi. Am comandat şi o antenă pentru satelit, care trebuie să sosească, precum şi echipamentele pentru exerciţiile fizice pe care va trebui să le fac zilnic, ca să evit astfel atrofierea muşchilor. Am şi o mulţime de cărţi şi aş avea nevoie de mai multe rafturi pentru bibliotecă. Am mai auzit că te pricepi şi la tâmplărie.

Cat nu-i răspunse. Se gândi că Dillon aflase prea multe despre capacităţile ei în numai douăzeci şi patru de ore. Dar se gândi şi la banii pe care i-ar plăti el pentru tot ceea ce solicita, iar

aceşti bani nu i-ar fi stricat, mai ales în lunile de iarnă, când nu prea avea altceva de lucru. Ea tocmai îşi cumpărase o casă, mică, ce-i drept, în care locuia, şi cei cinci acri de teren ce-o înconjurau. Dar Dillon McKenna

reprezenta primejdia pentru ea, pentru liniştea ei, dacă nu mai mult. Cu o zi în urmă, o prinsese de braţ şi nu-i dăduse drumul decât când ea insistase să se elibereze. Apoi, sosise Adora cea cu ochii strălucind de fericire din cauza aceluiaşi bărbat.

- Cat? auzi vocea lui Dillon.

- Da, mă gândeam, ascultă, Dillon, îţi mulţumesc pentru ofertă, dar mă tem că va trebui să discuţi cu agenţia la care lucrez.

- Am făcut-o deja.

- Poftim?

- Am vorbit cu cei de la agenţie şi mi-au spus că nu au nimic împotrivă dacă noi doi am rezolva aceste probleme, mai ales acum, când voi sta mult timp aici. Te voi plăti bine, Cat, mai spuse el avansând o cifră.

Cat se gândi la ipotecă şi la reparaţiile necesare casei pe care o cumpărase; trebuia să refacă izolaţia, acoperişul, să dubleze geamurile, căci casa ei nu era ca a lui Dillon, se încălzea doar cu lemne.

- Dacă vrei o zi sau două de gândire, nici

o problemă. Sună-mă, da?

Cat nu ştia cum să reacţioneze. Situaţia era cam ciudată, deşi nimic nu se întâmplase între ea şi Dillon McKenna. în afară de mâna lui care zăbovise prea mult pe braţul ei, lucru care-i produsese senzaţii necunoscute până acum. Dar ea putea controla situaţia. îşi spuse că lucrurile puteau fi văzute într-o altă lumină, căci nu erau atât de complicate. El trebuia să-şi revină de pe urma rănilor şi avea nevoie de cineva care să-i ofere o mână de ajutor, iar ea avea nevoie de bani.

- Nu am nevoie de timp de gândire, mie îmi prinde bine oricând să am ceva de lucru. Când încep?

Cat era sigură că răspunsul lui va fi „chiar acum“, dar se înşelă. Dillon tăcu preţ de o secundă, apoi spuse:

- Cred că de luni, când îmi soseşte o parte din aparate. Vino aici pe la zece.

Foarte curând, Cat primi telefon de la Adora.

- Am vorbit cu Dillon şi spunea că are

nevoie de cineva care să-l ajute cu toate problemele lui, mai ales cu echipamentele electronice şi i-am sugerat că te-ar putea folosi pe tine. Nu te-a sunat?

- Ba da.

Cat aşteptă ca sora ei să mai spună ceva, dar aceasta n-o făcu, şi preferă să încheie discuţia cu ea, gândindu-se cât de bine se pricepea Adora să profite de împrejurări. Căci dacă ea va lucra în casa lui Dillon atunci şi sora ei avea un motiv să treacă mai des pe acolo. Dar Adora nu se gândise nici un moment că legătura „profesională“ dintre Dillon şi Cat ar constitui un impediment pentru ea. Adora

era mai tânără şi mai atrăgătoare decât sora ei. Si mai ştia că pe sora ei mai mare n-o interesau bărbaţii.

Luni dimineaţa, acasă la Dillon era mare forfotă, căci sosise camioneta care-i aducea televizorul şi celelalte echipamente stereo pe care le solicitase. Dillon le arătă oamenilor unde să instaleze televizorul cel mare, apoi

începu să cotrobăie prin cutii, risipind ambalajele. Voia ca încăperea să arate ca şi cum el ar fi încercat să instaleze aparatura primită. Spera că astfel Cat nu-şi va pune prea multe probleme referitor la felul în care arăta casa lui şi că nu se va întreba cum este posibil ca un om care a modificat proiectul unei motociclete să nu fie capabil să instaleze un video pe televizor.

Când sosi, Cat îl găsi pe Dillon în mijlocul sufrageriei, aşezat pe podea, înconjurat de cutii deschise, ambalaje de polistiren, manuale de instrucţiuni. în spatele lui se afla un televizor nou, cu un ecran foarte mare. Dillon ridică privirea spre ea.

- Slavă Domnului că ai venit, nu mă descurcam cu toate astea!

Cat avu o senzaţie ciudată. Reuşi însă s-o ignore şi-şi dezbrăcă jacheta punând-o în cuier.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton calm.

- Am nevoie de ajutor, Cat.

Se apropie de el, privi peste umărul lui, şi-i spuse:

- Ar trebui să începi prin a răsuci butonul ăsta spre dreapta.

- N-o face pe deşteapta, Cat, ai venit aici să mă ajuţi, sau să mă faci să mă simt prost?

- Bine, cu ce te pot ajuta?

- Stai jos aici lângă mine, pentru început.

Ea ezită un moment, spunându-şi că nu era prea bine să stea aproape de el. Dar apoi se gândi că dacă n-ar face-o, el ar crede că ea are probleme, că se simţea în pericol, şi nu era aşa. Privindu-l, Cat îşi aminti că nasul lui arăta cumva altfel cu şaisprezece ani în urmă, probabil că şi-l lovise într-un accident.

- Te poţi ridica singur, Dillon?

- Nu cred c-o pot face, Cat.

- Si atunci de ce te-ai aşezat?

- Trebuie să fac orice, indiferent dacă-mi provoacă durere, altfel n-o să-mi mai revin niciodată.

Cat îi zâmbi înţelegătoare, apoi îşi spuse că nu se afla aici pentru a asculta problemele lui

Dillon McKenna şi cât de greu se făcea recuperarea lui, ci venise să muncească.

- Ţi-a fost greu, Dillon? nu se putu abţine şi-l întrebă.

- De fapt, nu ştiu ce şi cui am vrut să-i demonstrez cu faptele mele nesăbuite, cu sărituri le pe

care numai un inconştient le putea face. Mi-am riscat viaţa inutil, dar accidentul de la Mirage mi-a pus capac. Am mai fost accidentat de câteva ori, dar niciodată la modul ăsta. Am stat în scaun cu rotile şase luni şi jumătate.

Cat se gândi la trupul ei puternic şi la faptul că-l folosise la maximum pentru a-şi câştiga existenţa. Nu putu să nu se gândească şi la viaţa ei şi se întrebă cum ar fi dacă ar ajunge imobilizată într-un scaun cu rotile.

Cat îi privi buzele frumos conturate care aveau o cicatrice roşiatică, destul de pronunţată.

- Asta de unde o mai ai? întrebă ea şi

întinse mâna pentru a indica cicatricea.

- De la un rodeo, am avut buza ruptă în două. Dar asta a fost cu cincisprezece ani în urmă.

Cat se aplecă spre el, deşi putea să vadă totul foarte bine din poziţia în care se afla. Ea observă că ochii lui căprui aveau irizaţii gălbui şi că, atunci

când vorbea, se însufleţeau dintr-o dată. îi plăcea mirosul lui, era ceva proaspăt, miros de cedru sau stejar.

Tocmai atunci se auzi soneria de la intrare. Cat se ridică în grabă.

- Probabil a sosit echipamentul pentru gimnastică. Ai două posibilităţi, Cat, să mă ridici de aici sau să răspunzi singură la uşă.

- Nici o problemă, zise Cat şi se duse să deschidă uşa.

într-adevăr sosise echipamentul pentru gimnastică. Si întrucât Dillon trebuia să le arate unde doreşte să fie montat, ea îl ajută să se ridice. Sufrageria casei se afla la primul etaj, împreună cu alte trei încăperi şi două

băi mari. Una dintre aceste încăperi fu transformată în sală de gimnastică. în timp ce transportau echipamentul la primul etaj, Dillon află că unul dintre oameni era perfect instruit pentru a-l monta, iar Cat îl lăsă pe Dillon să-l supravegheze şi continuă instalarea echipamentului electronic. Pe la ora unu oamenii termi-

nară treaba şi părăsiră casa, lăsând-o pe Cat să-i explice lui Dillon că nu putea prinde mai nimic pe acel celebru televizor fără o antenă performantă.

- M-am săturat de toate astea, zise Dillon la un moment dat, ar fi mai bine să mâncăm ceva.

- Eu mi-am adus un sandviş, este în maşină, zise Cat.

- Probabil cu unt de arahide.

- Ce este rău dacă ar fi cu unt de arahide?

- Bine, dar oricum eu voi pregăti prânzul, aşa că vei mânca împreună cu mine.

- Dar...

- Nu accept un refuz, Cat.

Care era problema? se întrebă Cat. Sălbaticul Dillon McKenna de altădată se transformase într-un bărbat civilizat, care-i plătea destul de bine pentru munca ei şi-i mai oferea şi un prânz. Dar ea nu putea să accepte toate astea, ea era Cat Beaudine. Era diferită de celelalte femei. Se spunea despre ea că este o persoană pe care se putea conta, că era cam dură, că avea prieteni

numai bărbaţi, dar că aceştia nu se uitau la ea aşa cum se uitau la sora ei, Adora, de exemplu. Tocmai din acest motiv nu înţelegea de ce Dillon McKenna, care putea să aibă orice femeie din lume, ar fi privit-o în alt fel. De aceea îi zâmbi.

- Iţi mulţumesc pentru invitaţie, Dillon.

El scoase un curcan rumenit din cuptor şi începu să taie pieptul în felii groase.

- Imi place să gătesc, să mă fi văzut cum mă învârteam cu scaunul cu rotile prin bucătărie!

Dillon mai scoase o cutie cu maioneză şi o

salată şi făcu două sandvişuri mari din toate acestea.

După ce mâncară, Cat se duse să mai spargă nişte lemne, pe care le stivui sub un şopron, pentru ca lui Dillon să-i fie uşor să le ia de acolo. Ince- puse să se întunece, iar ea se grăbea să plece acasă. Se gândi să-i strige lui Dillon de acolo din curte că pleacă, şi să nu mai fie nevoită să intre în casă. Il strigă, dar neprimind nici un răspuns,

începu să-l caute prin toată casa. Si îl găsi în cele din urmă în camera de gimnastică, îmbrăcat în echipament sportiv şi făcând exerciţii pentru bicepşi. Pe podea pusese un aparat de radio portabil şi asculta muzică. Atunci când o văzu, se opri. Iar ea observă că trupul îi era acoperit de mici broboane de sudoare. Cat îl privi impresionată, apoi se control' imediat şi-şi spuse că lucrând în construcţii văzuse mulţi bărbaţi asudaţi, dar nu fusese impresionată ca acum.

- Ai terminat totul? o întrebă Dillon.
- Da.
- Vii mâine la aceeaşi oră?

- în mod normal ar trebui să vin poimâine, dar dacă ai nevoie de mine...

- Am, Cat, mâine soseşte antena parabolică, ar trebui să vii şi mâine, tot aşa, pe la zece.

Capitolul 4

A doua zi nu sosi antena parabolică, ci cărţile lui Dillon. El o puse pe Cat să măsoare locul în care putea aranja rafturile bibliotecii şi să estimeze costul acestora. Apoi, se hotârî să facă un drum la Reno să cumpere lemnul necesar. Insistă ca ea să-l însoţească, întrucât ea era cea care le făcea. Cat începu să-i evite privirea, de fapt se uita oriunde putea să evite acei doi ochi căprui. Dillon o privi cum desface cutiile în care se aflau cărţile şi, la un moment dat, se simţi dator să-i dea o explicaţie.

- Cred că te întrebi cum a ajuns un pierde vară ca mine să aibă atâtea cărţi?

- Nu te-am considerat niciodată un pierde vară.

- N-ai spus-o cu voce tare, este adevărat, dar ai gândit-o. Si ai dreptate, am avut o copilărie cam ciudată care nu prevestea nimic bun. Dar acum sunt adult şi am citit mult. De fapt, cărţile mi-au păstrat sănătatea mintală.

- De ce spui asta?

- Vezi tu, Cat, când faci cascadorie aştepţi mereu câte ceva: să se oprească ploaia, să se toarne o anumită scenă, şi cartea m-a ajutat să-mi treacă vremea mai uşor.

- Dar şcoala ţi-ai continuat-o? îl întrebă Cat.

Dillon se aplecă puţin cam ţeapăn, aşa cum făcea de la întoarcerea sa acasă, şi luă o carte dintr-o cutie. Se uită la titlul acesteia, apoi o deschise la prima pagină.

- Nu, nici un colegiu cu reputaţie nu m-ar fi primit. Dar tu, ai terminat liceul?

- Da, dar aici m-am oprit, zise ea repede dorindu-şi să nu-i fi pus întrebarea.

- De ce, Cat? Imi amintesc că erai o fată

deşteaptă. Parcă ai câştigat şi o bursă.
Cat îi evită privirea.
- Da, este adevărat. Cat preferă să privească pe geam pentru ca el să nu-i citească regretul din ochi. Era ceva personal, iar ea evita să aibă ceva în comun cu el.
- Ce şcoală era, Cat? insistă el.
- Stanford. Era o bursă pentru specializare in domeniul electronicii.
- Da, îmi amintesc, dar de ce nu te-ai dus, Cat?
- Tata a murit tocmai atunci şi a trebuit să renunţ.
- Si de ce nu te-ai dus după aceea?
- Ce importanţă mai are acum?
- Sunt doar curios, asta-i tot, mărturisi Dillon.
- Uite ce este, Dillon, nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta. Surorile mele erau foarte mici pe atunci, iar mama a fost distrusă la moartea tatei, pentru că era dependentă de el, nu făcea un pas fără aprobarea lui. Nu se putea descurca fără un bărbat la uşă.

- Aşa că tu ai fost acel bărbat?
- Da, i-am luat locul tatei, am luat deciziile pe care mama nu putea să le ia, am avut grijă de surorile mele şi am câştigat şi bani pentru ca s-o putem scoate la cap.
- Si acum? De ce nu-ţi continui studiile?
- E cam târziu, Dillon. îmi place viaţa mea aşa cum este. Am libertate şi îmi duc viaţa aşa cum doresc.
- Poţi avea atât libertate, cât şi viaţă personală, dar poţi studia în continuare.
- Da, aş putea, dar asta este problema mea, nu crezi?

Plecară cu camioneta lui Cat pentru a putea transporta lemnul tras la rindea. De cum ajunseră la Reno, Dillon simţi că-i este foame. O duse pe Cat la un restaurant care părea nepretenţios pe din afară. Cat decise că îi ajungea o salată.

- Nu te încrunta, Cat, eu sunt şeful, deci voi plăti.

Cat începu să-l contrazică, ea obişnuia să-şi

plătească partea de consumaţie sau se mulţumea să stea în camioneta ei şi să ronţăie un sandviş.
Deodată două fete care şuşotiseră într-un colţ se apropiară de masa lor.
- Eşti cumva Dillon McKenna?
- In persoană.
- Am avut dreptate, Elaine! Iţi vine să crezi?
Elaine îi întinse lui Dillon un şerveţel cu emblema restaurantului pe care el îi scrise două rânduri.
Privindu-le pe cele două, Cat îşi spuse că nu mai văzuse până atunci două femei comportân- du-se ca două adolescente fâstâcite. Se întrebă cum era pentru Dillon să fie recunoscut la orice pas, să nu se poată bucura de intimitate. Ea se bucura prea mult de viaţa ei privată.
Când se întoarseră acasă la Dillon, găsiră o camionetă care îi aştepta. Nici nu apucară bine să

afle de unde venea sau cui îi aparţinea, că portiera se deschise şi Adora îşi făcu apariţia,

alergând spre partea în care se afla Cat.

- Unde aţi fost? Era să plec!

- La Reno, după lemn pentru rafturi.

- Salut, Adora, se auzi vocea lui Dillon, ce te aduce pe aici?

- Ai spus că-ţi trebuie o menajeră.

- Da, şi încă foarte repede.

- Bobby, vino aici!

Bob Chamberlaine ieşi din camionetă şi veni spre ei.

Adora făcu prezentările şi Dillon îi invită pe toţi în casă sub pretext că voia să sărbătorească faptul că nu va mai trebui să facă singur curăţenie. Le arătă echipamentul de gimnastică, după care îi invită pe toţi la masă. Deşi Cat pretextă că are treabă şi vrea să plece, nu fu lăsată. Conversaţia se desfăşura foarte plăcut între ei, dar Cat surprinse schimbul de priviri între Adora şi Dillon şi nu se mai simţi deloc bine. Era ora nouă şi după multe insistenţe reuşi să plece spre casă.

In următoarele două săptămâni, Cat lucră

zilnic pentru Dillon. Chiar după ce rezolvă problema antenei satelit şi a rafturilor, Dillon mai găsi câte ceva de făcut pentru ea. Intr-o dimineaţă, Cat găsi oglinzile de la sala de gimnastică sparte. Desigur, plecară imediat spre Reno pentru a le înlocui. Apoi, Dillon decise să transforme unul dintre dormitoare în birou.

- Pentru ce-ţi trebuie birou, Dillon?

- Nu-mi trebuie deocamdată, Cat, dar ar fi bine să am unul.

- Pentru ce ?

- Cine ştie? Poate voi scrie o nouă carte.

- Vrei să spui că-l vei folosi din nou pe bietul Oliver ca să ţi-o scrie?

Cat citise cartea şi o găsise interesantă. Nu-i spuse lui Dillon că, deşi lucra zilnic pentru el, când se ducea acasă nu mai făcea nimic altceva în afară de a-i citi cartea.

- Oliver Ames nu se poate considera exploatat. Am împărţit banii cu el. Dar eu am nevoie de un birou, Cat, asta este. Vrei să-mi faci rafturile pentru cărţi şi un birou?

- Sunt banii tăi...

Cat se apucă între timp să repare chiuveta din bucătărie, care pierdea apă. Deodată, Dillon o strigă impacientat.

- Cat, Cat, vino repede, vreau să ţi-l prezint pe L.W. Creedy.

Cat scoase capul de sub chiuvetă şi văzu un individ chel, gras, îmbrăcat într-un costum impecabil.

- Mă bucur să vă cunosc, zise ea întinzându-i mâna după ce lăsă jos cheia fixă cu care lucra.

- Ce bine este să ai o asemenea femeie prin preajmă, zise bărbatul strângându-i mâna cu putere. Cat se întrebă de unde-i era numele lui atât de cunoscut, şi-şi aminti imediat: din cartea lui Dillon. Creedy era bărbatul care organizase publicitatea pentru cascadoriile lui Dillon.

- Crede-mă, McKenna, ar fi cel mai grozav lucru din viaţa ta, spunea Creedy. Cat auzi cum se trânteşte uşa frigiderului.

- Nu mă mai interesează.

- Rattlesnake Ravine! Asta îţi spune ceva?
- Este lângă muntele Shasta. Am luat legătura şi cu cei de la Harley Davidson, ar trebui să vezi la ce lucrează. Este ceva ce n-ai mai văzut.
- Vrei şi puţină maioneză? zise Dillon întinzân- du-i cutia.
- Nu, doar muştar. Ar fi trebuit să ştii asta de acum. Unde rămăsesem? A, mă gândeam să fie pe 4 iulie, este destul de cald şi lumea va ieşi cu plăcere afară. Se petrece exact la doi ani de la accidentul tău. O să fie grozav, te vei îmbrăca în culorile steagului american şi...
- Creedy, n-ai înţeles că nu mă interesează?
- Dar dacă renunţi la sărituri ce naiba o să faci, Dillon?
- Cine ştie? Poate o să fac copii, ceea ce-mi cere mult timp.

- Si cu cine, mă rog, o să-i faci?
- Chiar te interesează, Creedy? Ai copii?

Creedy pufni cu dispreţ.

- Nu-mi plac copiii, McKenna. Dar dacă

te hotărăşti să...

- Nu mă răzgândesc, Creedy.

După vreo două zile, Dillon avu un alt vizitator. Când deschise uşa, Cat rămase fără grai. Dincolo de uşă se afla o femeie uluitor de frumoasă.

- Bună, sunt Natalie Evans. îl caut pe Dillon. Te rog să-l anunţi.

- Dillon, strigă Cat, ai un musafir, Natalie Evans!

Dillon dădu ochii peste cap cu un aer exasperat, apoi se forţă să zâmbească.

- Bine, invit-o înăuntru.

Cat decise că era cazul să plece, căci rezolvase problemele din ziua respectivă.

- Aş vrea să vii mâine pe la prânz, Cat, îi spuse Dillon la despărţire.

Plecând, Cat observă că în faţa casei lui Dillon se afla un Mercedes elegant, ceea ce însemna că Natalie Evans era nu numai frumoasă, ci şi bogată. A doua zi, când sosi, maşina nu mai era acolo.

- Vrei să stăm de vorbă, Cat?

Cum ar fi vrut!

In ultimele două săptămâni, Cat ajunsese să-l placă mult pe Dillon McKenna, cel care se întorsese în localitate după şaisprezece ani. Băiatul acela furios care fusese odată, se maturizase şi ajunsese un bărbat responsabil.

- Văd că nu am nimic de făcut astăzi, Dillon, este mai bine să plec, zise ea şi se şi ridică în picioare.

Dillon o prinse însă de umeri şi o întoarse spre
el.

- Dillon?

- Cat, zise el şi-i acoperi gura cu un

sărut. 55 ----------

Capitolul 5

Cat ardea de nerăbdare. Trupul i se topise. Erau senzaţii minunate pe care nu le mai simţise vreodată. Nu putea crede că i se întâmpla tocmai ei. îşi simţea picioarele tremurând, moi, fără vlagă, şi se agăţă de umerii lui pentru ca să nu cadă. Dillon o strânse la piept. Deodată ea-şi aminti că nu era bine să se abandoneze astfel braţelor lui, şi încercă să opună rezistenţă.

- Dillon, eu...

El n-o lăsă să continue. O sărută din nou şi-o strânse cu putere în braţe. Apoi, simţind-o la fel de moale în braţele lui, o cuprinse de mijloc, iar

ea îşi spuse că ajunsese tocmai aşa cum îşi promisese să nu ajungă niciodată. Prea femeie, pradă senzaţiilor, pradă braţelor bărbatului. Dillon o dorea, asta era clar. Acest gând o înspăimântă. Era incredibil, imposibil, dar adevărat. Dillon îi atinse sânii, apoi îi ridică încet bărbia spre el.

- Cat. Dillon îi eliberă buzele o clipă pentru a-i şopti numele. Apoi sărutul reîncepu. Sărutând-o, o duse spre una dintre canapelele mari din camera de zi. O aşeză, apoi stătu şi el lângă ea, iar cu o mână îi deschise primul nasture al pulovărului. Apoi, mâna lui se împiedică de sutienul ei. Atingerea mâinilor lui îi produse senzaţii uluitoare. Pielea sânilor ei, foarte moale, făcu mâna lui să pară aspră. Apoi, Dillon îi desfăcu nasturii pulovărului.

- Abia aştept să fac dragoste cu tine, Cat. Mă întreb când va fi posibil. Te-am dorit de acum două săptămâni, când te-am văzut în spatele casei mele.

Cat era uluită de ceea ce auzea. Deci Dillon o dorise de când se întorsese acasă. Dillon o dorea şi urma să facă dragoste cu ea, acum, aici.

- Spune-mi că mă doreşti şi tu, Cat. Vreau să te aud spunându-mi asta. Vreau să nu ne mai prefacem că vii aici numai ca să lucrezi pentru mine. Nu-mi plac minciunile. Stim amândoi pentru ce eşti aici. Spune-mi-o, Cat, spune-mi-o cu voce tare. Vom porni din acest moment în noua noastră relaţie.

Totul începu să se învârtească cu ea. îşi aminti de Adora, de Natalie Evans. Si poate multe altele, cine le putea şti?

- Te rog, Cat, recunoaşte că mă doreşti.

- Nu pot s-o fac.

- Cat?

Văzând că ea tace, Dillon scăpă o înjurătură, retrăgându-se spre celălalt capăt al canapelei.

Cat rămase şocată, aşteptând ca inima să nu-i mai bată atât de tare. Apoi, cu degete care

păreau că refuză s-o asculte, ea-şi încheie nasturii pulovărului, după care se întoarse spre el. Se ridică în picioare privindu-l.

Dillon îi înfruntă privirea.

- Laşo!

- Poţi să mă insulţi cum vrei, nu voi face dragoste cu tine. Ai plănuit totul, nu? M-ai ademenit aici sub pretext că ai nevoie de ajutor, ai inventat foarte multe nevoi.

- Dar ai făcut multă treabă, Cat. Iar eu am avut nevoie de acele rafturi. Recunosc însă că am spart intenţionat cele două oglinzi.

- De ce ai făcut-o, Dillon?

- Mă mai întrebi? Ce şanse aş fi avut, Cat? Nu puteam să-ţi dau întâlnire pentru ca să te cunosc mai bine. De altfel, nu cred că ai fost vreodată la o întâlnire.

Ea nu zise nimic, pentru că Dillon avea dreptate.

După un minut, el continuă:

- Am avut nevoie de un pretext pentru a fi în preajma ta.

- Dar de ce, Dillon? Puteai avea orice altă

femeie!

- Dar eu nu vreau orice altă femeie.
- Oricum, va trebui să găseşti pe altcineva.
- De ce, Cat? Dă-mi un singur motiv pentru care n-aş putea să mă îndrăgostesc de tine!
- Pentru că... eu îmi trăiesc viaţa aşa cum cred de cuviinţă, mă bucur de libertatea mea şi nu vreau să schimb toate astea. Am petrecut zece ani din viaţă crescând familia tatălui meu, după moartea lui, aşa că mi-am făcut datoria faţă de societate. De acum încolo voi avea grijă numai de mine.

Dillon îi aruncă acea privire cu care ea văzuse că bărbaţii se uitau la femeile pe care le doreau, dar cu care nici un bărbat n-o privise până acum.

- Nu ţi-am spus decât că te doresc, Cat, nu ţi-am cerut să te legi de mine pe viaţă.
- Nu, este adevărat că n-ai făcut-o. Ai vrut doar să faci dragoste cu mine.

- Da, aşa e.
- Dar eu n-am vrut, Dillon.

- Mincinoaso! N-ai vrut să te legi de mine! Dă-ţi o şansă, Cat! Poţi spune acum că nu te interesează sentimentele, dar nu este aşa.
- Te rog, lasă-mă să plec!
- Dacă o să-mi repeţi asta, poate o s-o fac.
- De acum, te rog să găseşti pe altcineva care să-ţi facă treabă în casă. La revedere.
- Cat? Nu m-ai lăsat să-ţi spun nimic nici despre Natalie, dar eu tot vreau să afli că nu este nimic între mine şi Adora, ceea ce a fost s-a terminat cu mulţi ani în urmă. Eram copii pe atunci.
- Nu cred că e cazul să-mi spui asta.
- Ba da, Cat, pentru că tu îţi iubeşti mult sora. Si mai ştiu că îi eşti loială. Si poate crezi că dacă nu te pot avea pe tine, mă voi întoarce la sora ta.
- Asta este problema ta şi a Adorei.

Cat petrecu restul zilei verificând celelalte case de care avea grijă în cadrul agenţiei. Ajunse acasă pe seară, când începuse să ningă cu fulgi mari. îşi făcu un sandviş şi îl

mâncă în picioare, la chiuvetă, ca de obicei. După ce mâncă se duse în atelierul ei, unde lucră două ore la biroul lui Dillon. Voia să-l termine şi să i-l trimită cât mai repede, încheind astfel orice legătură cu el.

A doua zi era duminică. Cat merse la biserică şi, după ce se întoarse, lucră din nou la biroul lui Dillon. îl termină duminică noaptea pe la ora două. Se odihni câteva ore şi, când se sculă, îl sună pe Bob Tamerlain care fu de acord să treacă pe la ea înainte de a se duce la Dillon. Bob o ajută să urce biroul în camioneta ei, apoi să-l ducă lui Dillon. Acesta se declară foarte mulţumit de ceea ce văzu. După ce-şi exprimă

mulţumirea, Dilon se aşeză la noul lui birou şi scrise un cec acoperind costul acestuia, ca şi cele două săptămâni cât ea lucrase pentru el. De asemeni, îi invită pe ea şi pe Bob la masă, lucru pe care Cat îl refuză.

Avea să-i simtă lipsa. Ea îl îndrăgise ca prieten, dar se pare că Dillon voia mai mult.

- Cred că ne vom lua rămas bun, Dillon,

zise ea fără a-l privi.

- La revedere, Cat.

Zilele următoare, Cat descoperi că singurătatea şi liniştea casei sale n-o mai atrăgeau, ca altă dată. Nu mai putea citi, aşa că preferă să urmărească televizorul toată noaptea, iar a doua zi cu capul greu de atâtea filme, se simţi dezgustată de propria-i viaţă şi simţi nevoia să iasă undeva. Dădu peste Lizzie Spooner la supermarket.

- în seara asta eu şi Adora ieşim, mergem la Spotted Owl. Ar trebui să vii şi tu, o să fie o petrecere pe cinste. Adora l-a invitat şi pe Dillon McKenna.

Imediat ce auzi că şi el va fi acolo, Cat ştiu că nu se va duce. Dar, cum veni seara îşi spuse că orice, chiar şi o confruntare cu el, este de preferat singurătăţii ei, în faţa televizorului, unde avea să urmărească reluarea serialului Baywatch.

Ajunse la bar pe la 8:40. Atmosfera nu era tocmai plăcută; era un fum să-l tai cu cuţitul. Doar reclamele luminoase de la toate tipurile

de bere mai înveseleau puţin locul. Cei care-şi făceau veacul prin acest bar erau de prin partea locului şi de obicei erau lăsaţi de neveste.

Lizzie şi Adora erau la bar. O pereche de motociclişti tatuaţi se afla lângă ele, pretextând că joacă biliard. Cat aruncă o privire în jur şi-şi spuse că era ultimul loc din lume în care şi-ar fi

dorit să petreacă o seară. Acum, când nu mai putea pleca, se hotărî să stea cu fetele cât va bea o bere, apoi să plece. îşi spuse că Adora n-o mai sunase în ultimul timp, aşa cum obişnuia s-o facă.

- Am fost ocupată, îi spuse aceasta.

- Cu ce?

- Ce-aţi zice de nişte muzică bună sau de un dans, fetelor? li se adresă un motocliclist cu bicepşi de fier, cunoscut sub numele de Spike.

- Nu pot, sări să-i răspundă Adora. Sunt cu sora şi cu prietena mea.

Motociclistul continua să rânjească.

- Ei, soră mai mare, ce-ai zice dacă aş lua-o la dans pe Adora?

- Uite ce e, Spike, sora mea este o fată prea delicată pentru a-ţi spune că n-are nici un chef să danseze cu tine. Aşa că las-o în pace.

Spike se încruntă şi-i spuse, continuând să-şi mestece guma:

- Haide, frumoaso, las-o pe sora ta în pace. Am zis bine, soră? Căci după cum se vede, pare mai mult frate... Nu-i aşa, Dudley? se adresă unui tovarăş.

Acesta îl aprobă:

- Mda, Spike, pare mai mult frate. Dar ce funduleţ fain are fratele ăsta...

Adora se ridică şi dădu să plece.

- Unde te duci? Crezi că poţi să pleci aşa? Nu te gândeşti că poţi să mă superi? Si nu-i recomand nimănui să mă scoată din sărite. Cat simţi nevoia să intervină şi îl lovi cu cizma pe Spike. Acesta care nu se aştepta la o intervenţie în forţă, mai ales din partea unei femei, se dezechilibră şi căzu.

Cineva de la bar întrebă:

- Ai nevoie de ajutor, Cat?

Cat scutură din cap. îl ridică pe Spike şi-i spuse:

- Sora mea ar prefera să-şi scoată nervii de la toţi dinţii din gură decât să danseze cu tine. Iar acum pleacă de aici şi gata.

- Lasă-l pe mâinile mele, se auzi vocea lui Dillon de undeva din spatele ei.

- Fir-as al naibii dacă ăsta nu este chiar Dillon McKenna!

Dillon îi întinse mâna, iar motociclistul se cam fâstâci, pierzându-si definitiv siguranţa de până atunci.

- Băuturi pentru toată lumea! comandă Dillon.

Apoi, el îi prinse de braţ pe cei doi motociclisti si-i trase deoparte, eliberând barul.

- Ai văzut cum te-a salvat Dillon? zise Adora, pierdută în admiraţie.

- Mă descurcam si fără el, preciză Cat.

- Cat, ce se întâmplă cu tine? Ce ai împotriva lui Dillon, doar te-a scăpat dintr-o

situaţie dificilă.

Cat îsi spuse că nimeni nu era de vină, doar Dillon McKenna. Ar fi vrut să spună asta cu voce tare, dar n-o făcu. Preferă să se ridice si să plece tocmai când Dillon se îndrepta spre ele, după ce-i potolise pe cei doi zurbagii.

Pe la unu şi jumătate în noaptea aceea, Cat realiză că nu va adormi. De fiecare dată când aţipea îşi amintea momentul în care se întorsese şi-l văzuse în spatele ei pe Dillon. în visul ei, se arunca în braţele lui. Apoi, ajungeau la ceea ce-şi dorea ea cel mai mult, la sărutări.

Cat gemu şi se întoarse în pat, incapabilă să adoarmă. începu să tremure, deşi era îmbrăcată în pijama groasă, căci focul se stinsese de mult şi casa ei, care nu avea izolaţie bună, se transformase într-un iglu.

Se îmbrăcă într-o pereche de jeanşi şi două pulovăre, şosete groase şi cizme. înşfăcă în grabă o jachetă care se afla pe cuier şi, o dată urcată în camionetă, lăsă motorul pornit să se încălzească. Apoi, porni

în inima nopţii. Camioneta părea că ştie unde trebuie s-o ducă, deşi ea ar fi putut să jure că nu va mai călca vreodată în casa aceea.

Capitolul 6

Luminile din faţa casei erau aprinse şi trimiteau umbre stranii spre cer, spre stele, care păreau şi ele îngheţate. Cat rămase în camioneta ei între- bându-se dacă era bine ce făcea. Auzise că unele femei bolnave de dragoste recurgeau la aceste vizite inopinate.

- Este unul dintre cele mai grele momente pentru o femeie, îi spusese Adora. Atunci când te trezeşti noaptea, şi o iei spre casa lui, sperând să fie vreo lumină aprinsă, întrebându-te dacă şi el se gândeşte la tine... Sau este cu altcineva.

Cat lovi cu pumnul în bordul maşinii. Apoi coborî şi se îndreptă spre veranda casei. Deşi nu

avea nici cea mai vagă idee cum va proceda când îi va răspunde Dillon, îşi luă inima-n dinţi şi bătu. Apoi, după ce aşteptă câteva

momente, sună la sonerie, dar nu se întâmplă nimic. După câteva minute îşi spuse că Dillon nu era acasă, sau, dacă era, nu voia să răspundă. Se îndreptă spre garaj şi observă că Land Cruiserul nu era acolo.

Se întoarse la camioneta ei şi plecă spre oraş; avea nevoie să discute cu cineva. Abia atunci se hotărî să se ducă la Adora. îi dădea astfel ocazia să se revanşeze pentru toate nopţile pe care le pierduse ascultându-i nefericirile.

Imediat ce ajunse pe strada Adorei, Cat începu să caute din priviri un loc de parcare. Tot atunci văzu şi maşina lui Dillon parcată în faţa salonului de înfrumuseţare al Adorei. Se uită spre casa acesteia unde luminile erau aprinse. Deci Dillon era cu sora ei! Cat începu să scruteze frenetic strada pentru a vedea maşina lui Lizzie sau camionul lui Bob Tamberlaine. Dar nu văzu nici o maşină. Cat îşi rezemă fruntea de volanul maşinii, simţind nevoia

să spună ceva urât sau, pur şi simplu, să urle,

căci nu putea scăpa de durerea pe care o simţea, de parcă cineva i-ar fi străpuns inima. Ar fi vrut să urce în fugă scările de la apartamentul Adorei şi să vadă cu ochii ei ce se petrecea acolo. Dar nu putea s-o facă. îi spusese lui Dillon că nu va face niciodată dragoste cu el. Si cu toate că acesta i-a repetat că nu se va întoarce la Adora, îşi schimbase decizia. Adora era o femeie liberă, iar el, la fel.

Laşul, îşi spuse Cat. Poate că ar avea o mulţime de explicaţii pentru ce făcea la miezul nopţii la Adora, dar ea nu era dispusă să le asculte. Porni spre casă. Poate că nu va dormi o lună de acum încolo, dar va trece peste iubirea pentru Dillon McKenna.

Nici nu se mai culcă în pat când ajunse acasă. Deschise televizorul şi se aşeză pe sofaua din camera de zi, învelită într-o pătură, aşteptând zorii ca pe o salvare miraculoasă. Moţăi un pic. Se trezi

înfrigurată, pe fondul buletinului de ştiri la sfârşitul căruia crainicul anunţă un viscol

puternic în zona lor.

Făcu focurile, apoi simţi nevoia unei cafele tari care s-o trezească, s-o împiedice să moţăie toată ziua. Se îndreptă spre cafetieră şi, când vru să umple vasul acesteia cu apă, îl lovi cu putere de marginea chiuvetei. Vasul se sparse, iar Cat dădu exasperată ochii peste cap, spunându-şi că nu era decât un vas de sticlă care se putea înlocui uşor. Simţi nevoia să se dezlănţuie, să dea frâu liber lacrimilor, însă n-o făcu, strângând durerea înăuntrul ei. Scrâşni din dinţi şi adună cioburile. Pe la zece făcuse deja rondul caselor pe care le avea în grijă şi nu găsi nici o problemă.

Văzu că cerul începuse să se întunece dar plecă totuşi spre centru să facă nişte cumpărături, căci, dacă viscolul avea să fie chiar aşa de puternic cum se anunţase, nu va putea să iasă o zi sau două din casă. Trecu şi pe la magazinul lui Reggie Kratt, să

cumpere un alt vas pentru cafetieră. Tocmai atunci cineva deschise uşa; nu era nimeni

altcineva decât Dillon.

Cat simţi că îi cedează genunchii. Inima îi bătea de parcă tocmai atunci ar fi terminat un maraton.

- Bună, Cat.

- Bună, Dillon, zise ea cu un zâmbet forţat.

Dillon se întoarse spre bătrânul Kratt.

- Am venit să cumpăr nişte lămpi cu gaz, să am dacă cumva se întrerupe curentul electric.

- Uite-le, sunt acolo, pe rafturile din stânga. Dar gaz ai?

- Am un bidon întreg.

- Perfect, ce altceva îţi mai pot oferi?

- Nimic, mă duc acum la Reno să-mi fac provizii de mâncare.

- Ţi-ai pierdut minţile, băiete? Dacă te duci acum la Reno, o să stai acolo câteva zile, până trece viscolul.

Dillon începu să râdă cu acel râs puternic al lui care o făcea pe Cat să-i tremure genunchii.

- Nu-ţi face probleme, Reggie, am lanţuri

pentru roţi, anvelope pentru zăpadă, şi maşina mea este un vehicul cu tracţiune pe patru roţi.

- Dillon, Reggie are dreptate, nu este cazul să iei viscolul în piept.

- Apreciez grija ta, Cat, dar pot să-mi port singur de grijă.

Cat îl privi fără să mai scoată o vorbă. Cuvintele lui fuseseră ca o palmă.

După o oră, când Cat ajunsese deja acasă, vântul începuse să bată cu putere sporită şi ningea în vârtejuri. Pe la trei, sună telefonul. Era Adora, care-i spunea că închisese salonul şi trăsese obloanele casei, aşa cum făceau în caz de viscol.

- Ai tot ce-ţi trebuie?

- Da, am mâncare, gaz, şi lemne, aş putea rezista o săptămână fără să ies din casă.

- Cat, ai grijă de tine! Linia telefonică se întrerupse brusc.

Peste oră se întrerupse şi lumina. Zăpada cădea în valuri, iar vântul urla prin colţurile

casei. Aprinse lămpile cu gaz şi le instală în colţurile casei, de unde aruncau o lumină ciudată. încercă să nu-şi facă probleme pentru Dillon. Poate că, văzând cum începuse să urle vântul, abandonase ideea drumului până la Reno. Oricum, nu avea să-l sune ca să vadă ce face; cu toate astea se trezi formând exact numărul lui. La al cincelea semnal auzi vocea lui Dillon care-i spunea că nu este acasă şi să-i lase un mesaj.

„Dillon, sunt eu, Cat. Pe aici viscoleşte destul de rău. Mi-am făcut probleme pentru tine, dacă eşti acasă, te rog, ridică receptorul!

Dar acest lucru nu se întâmplă. Faţa lui Cat luă foc, era teribil de furioasă pe el pentru că, deşi era acasă, nu ridica receptorul. Sau, poate era plecat. Cat începu să străbată cu paşi mari încăperile casei, gândindu-se apoi că el rămăsese undeva la Reno, în vreun hotel. Nu trebuia să-şi mai facă probleme din cauza lui, gândi ea şi se duse la fereastră, privind tristă zăpada care se încăpăţâna să cadă. Deodată

văzu ceva lucind în zăpadă. Era o lucire metalică, acoperită imediat de viscolul dezlănţuit. Dar ea nu mai aşteptă, fugi spre bucătărie, apoi spre veranda casei. Land Cruiserul cel roşu se afla acolo, era o realitate. în cele din urmă Dillon deschise portiera.

- Mi-a fost teamă să-mi continuu drumul spre casă, şi nu numai asta... eu...

- Ai făcut foarte bine, Dillon, intră.

El intră şi rămaseră faţă în faţă privindu-se, gândindu-se că vor fi nevoiţi să petreacă cel puţin două zile împreună.

- Pofteşte, fă-te comod, îl invită Cat.

- Stii, Cat, eu... am adus ceva în portbagaj. Câte ceva de mâncare, mă tem să nu îngheţe totul dacă nu...

- Mă duc eu, tu intră să te încălzeşti.

El o apucă de mână.

- Stai puţin, Cat, mă duc eu, zise Dillon şi porni prin perdeaua de zăpadă care păru că-l înghite imediat.

Reapăru după câteva momente şi Cat

clipi, căci nu-şi dădea seama ce are în braţe. Nu realiză că era un copil decât când acesta începu să plângă.

Capitolul 1

Dillon îi întinse copilul.

- Bănuiesc că este o fetiţă, are toate lucrurile roz.

Cat îl privi, fără a înţelege nimic.

- Dă-mi-o mie, zise ea.

Dilon îi întinse copilaşul şi-i spuse:

- Eu mă duc să aduc mâncarea.

Cat se duse direct în dormitor şi puse copilul pe pat. Plânsetele fetiţei se intensificară, căci nu-i convenea să fie lăsată din braţe. Cat aprinse două lumânări pe care le puse pe noptieră şi alte două lămpi cu gaz. Copilul se dezvelise şi ea-i privi cu

duioşie mânuţele şi picioruşele. Fetiţa o privi la rândul ei cu ochişorii ei mari, albaştri. Cat îi zâmbi, amintindu-şi de surorile sale, Deirdre şi Phoebe, pe care le crescuse.

Fetiţa începu să plângă, iar Cat realiză că

e udă şi trebuie schimbată.

- Dillon, strigă ea, am nevoie de pampers pentru fetiţă!

Dillon apăru în cadrul uşii, privindu-le pe cele două, căci nu prea înţelegea ce-i trebuia lui Cat.

- Pachetul cu pampers, Dillon.

Cat se gândi că, după ce vor rezolva cumva problema copilului, Dillon va trebui să-i dea şi nişte explicaţii.

- Ăsta este? întrebă el fără a intra în încăpere.

Cat privi pachetul voluminos pe care era imprimată o girafă.

- Da, ăsta este, Dillon. Aşază-te aici, pe pat.

Dillon se aşeză, privind cum Cat desface pachetul în care, pe lângă scutece, se mai aflau nişte jucărioare, un biberon şi o păturică.

- Stai, micuţo, zise Cat, vom rezolva imediat problema ta.
- Văd că te pricepi să schimbi un copil,

remarcă Dillon. Nici nu ştii ce mult mă bucură asta!

Cat îl privi suspicioasă.

- De ce? Dar nu contează, o să discutăm mai târziu despre asta. Adu şi restul lucrurilor de la maşină. Nu uita lanternele pe care le-ai cumpărat de la Kratt, le vom aprinde peste tot prin casă.

Cat se ocupă în continuare de toaleta fetiţei, fredonându-i un cântecel pe care-l învăţase pentru surorile ei mai mici. După ce schimbă fetiţa, îi încălzi laptele.

Dillon apăru cu lanternele.

- Unde este telefonul tău, Cat?
- Este pe birou, sub scară.

Dillon ridică receptorul. Nu funcţiona.

După o oră, toate erau în ordine, fetiţa dormea liniştită, tot ce adusese Dillon fusese pus în cămară, iar ei stăteau în camera de zi, bând ceaiuri fierbinţi şi mâncând sandvişuri. Lumina era întreruptă, liniile telefonice la fel. Afară se lăsase întunericul.

- Am trăit prea mult în Los Angeles, zise

Dillon, am uitat cât de greu poate fi uneori aici. Dacă nu slăbeşte viscolul, am putea rămâne aici blocaţi câteva zile.

- Da, este posibil, mormăi Cat. Dar ea avea altă problemă, mai importantă, de lămurit. Al cui este copilul, Dillon?

Dillon îşi trecu palma pste faţă.

Cat simţi că-şi pierde răbdarea. Se surprinse întrebându-l:

- Nu cumva este al Nataliei Evans?

Dillon o privi uluit câteva secunde, apoi izbucni în râs. Apoi, când reuşi să se oprească, îi spuse:

- Ar trebui s-o cunoşti pe Natalie. Ţi-ai da seama că este ultima femeie din lume care ar vrea să aibă un copil.

Cat se încruntă, sub imperiul gândurilor care o cam îndemnau să afle cât mai multe despre Natalie Evans. Dar ea ştia că lucrul cel mai important era să afle al cui este copilul.

- Bine, atunci, dacă nu este al ei, al cui este?

- Nu am nici cea mai vagă idee. O să-ţi

povestesc cum m-am trezit cu un sugar în maşină. M-am dus la Reno şi am parcat în faţa supermar- ketului. Când am ieşit începuse să ningă, aşa că am luat-o spre autostradă, cu intenţia de a mă întoarce. Dar am văzut că benzina era pe sfârşite, aşa că am oprit la prima staţie de pe autostradă. în timp ce îmi umpleau rezervorul m-am dus la toaletă, apoi m-am întors la maşină, am plătit şi am plecat. Probabil că în momentul în care am ieşit din maşină cineva a pus copilul acolo. Drumul a fost un coşmar, mi-a luat trei ore să ajung la Red Dogs şi m-am gândit la un moment dat să mă opresc acolo. Dar îmi doream să ajung acasă, aşa că am luat-o spre Barlin Creek şi atunci au început scâncetele. Am avut un sentiment foarte ciudat,

parcă şi acum simt fiori pe şira spinării. Era să intru într-un morman de zăpadă, să pierd direcţia. După ce mi s-au mai potolit bătăile inimii, am realizat că mă alesesem cu un pasager foarte mic şi aveam nevoie de

ajutor. Aşa că m-am îndreptat spre tine. Restul îl ştii.

- Dar cine putea să-ţi pună copilul în maşină?

- Nu am idee şi, până nu vor funcţiona telefoanele, nu mă voi lămuri.

Cat îl privea şi nu ştia dacă era cazul să-l creadă sau nu. Probabil nedumerirea i se citea pe faţă pentru că Dillon insistă:

- Te rog, Cat. Doar nu crezi că am furat copilul. Chiar crezi că aş fi capabil să fac rău unui copil?

- Nu, nu cred că l-ai furat.

- Mă simt mai bine acum.

- Dar problema rămâne aceeaşi, cine ar face rău unui copil?

- După cum ţi-am mai spus, Cat, până nu vom avea telefon şi lumină o să fie cam greu să-ţi răspund.

Tăcură amândoi. Afară, vântul urla şi zăpada bătea în geamuri. In cele din urmă, el întrebă:

- Deci, ce facem, Cat?

Ea îi întâlni privirea. In ochii ei el citi mii de întrebări care aşteptau un răspuns, dar poate ea nu avea curaj să i le pună. Deodată, Cat se ridică, încălţă o pereche de mocasini, şi-i spuse privindu-l cu emoţie:

- Mă duc în pod unde sper să mai fie leagănul pe care l-a făcut tata pentru mine, înainte de a mă naşte, când încă mai spera c-o să fiu băiat.

Leagănul era aruncat undeva, sub o scară din pod, un spaţiu pe care Cat îl închisese cu plastic, cu doi ani în urmă. De atunci folosise acest spaţiu pentru depozitare. înarmată cu o lanternă, Cat se îndreptă spre acel loc. Leagănul se afla acolo, deasupra unei cutii foarte mari în care fusese cândva un radiator, iar acum zăceau aruncate tot felul de nimicuri.

- Cat? auzi glasul lui Dillon. L-ai găsit?
- Da, Dillon, este aici. Cat veni cu leagănul pe care-l purta în braţe ca pe un trofeu, şi-l puse la picioarele lui Dillon. Stai să vedem în ce stare este. îngenunchează

amândoi şi examinară leagănul, atingându-l uşor. Acesta se mişcă, făcând să scârţîie podelele de sub el.
Cat urmări mişcarea leagănului.
- Tata mi l-a făcut, înainte de a mă naşte.
Dillon o privi într-un fel oarecum ciudat.
- Este normal să-l fi făcut înainte.
Catherine, era scris pe partea din faţă a leagănului, dar e-ul final lipsea. Sub numele ei mai era scris Mitchel Jr.
- Deci tatăl tău a sperat că vei fi băiat şi a scris numele pe care ţi l-ar fi pus.
- Dar n-am fost.
- Adevărat, n-ai fost.
- Ce vrei să spui cu asta, Dillon? Nu-mi place ca interlocutorul meu să nu spună lucrurilor pe nume.

Dillon o prinse de braţ, iar ea-şi aminti de o scenă asemănătoare petrecută acasă la el.
- Viscolul ăsta este cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla, Cat. Vei fi aici cu mine câteva zile. Si înainte de terminarea viscolului, va trebui să cazi la pace cu mine.

Te-ai gândit vreodată că ne asemănăm mult?

Cat încercă să-şi elibereze braţul, dar în zadar. Ea era o femeie puternică dar şi Dillon avea forţă.

- Da, Cat, taţii noştri ne-au hotărât soarta. Pe tine te-a format să-i iei locul, aşa cum ar fi făcut un fiu, atunci când l-ar fi părăsit tatăl.

- Pe noi nu ne-a părăsit tata, a murit.

- Dar tu dai vina pe el. Pentru că ţi-a lăsat pe cap toate femeile din familie, pentru că te-a lipsit de şansa de a studia şi de a-ţi trăi viaţa aşa cum doreşti. Iar tatăl meu, ei bine, tatăl meu face ca al tău să pară uşă de biserică. Pe mine m-a învăţat tata că viaţa nu are nici un rost. A fost tot timpul acru, pentru că mama a murit la naşterea mea. De mine nu i-a păsat deloc. De multe ori mi-a repetat

că era mai bine să nu mă fi născut. De multe ori am făcut acte inconştiente, după unii, tocmai pentru a-i demonstra că eram şi eu capabil de ceva.

Vorbele lui Dillon erau dureroase, iar mânia lui Cat se transformă deodată în

înţelegere şi simpatie pentru copilul de odinioară care suferise atât de mult. îl revăzu cu ochii minţii, un băieţel desculţ, flămând, murdar...

- Da, îmi amintesc. Dillon, eu... îi strânse braţul uşor.

- Nu am nevoie de mila ta, Cat, nu-mi mai foloseşte la nimic acum. Unde rămăsesem? Ah, da, am făcut amândoi faţă unor mari provocări. Tu ai avut grijă de familia pe care ţi-a lăsat-o tatăl tău. Eu mi-am riscat viaţa pentru fiecare ban câştigat. Acum suntem singuri şi avem o vârstă la care alţii au familii, copii. Noi suntem tot singuri.

- Mai sunt şi alţii necăsătoriţi, uită-te la Spooner, la Bob Tamberlaine, la Adora.

în clipa în care rosti numele surorii sale, Cat regretă.

- A, da, Adora. Este o problemă.
- Nu vreau să discutăm despre ea acum...
- De ce nu vrei? Nu vrei să discuţi despre Adora, despre nimic, ştiu asta. Nu vrei să discuţi despre nimic ce ar putea rupe

barierele ridicate între noi. Preferi să aduni toate informaţiile şi să constaţi că sunt un individ problemă, şi să stai la distanţă. Nu este nimic între mine şi Adora, Cat, poate doar puţină prietenie.

- Cu Adora ai discutat problema asta?

El înclină din cap.

- Am făcut-o.

Cat se arătă surprinsă. Apoi, îl întrebă:

- Când?

- Aseară. M-am dus la ea după ce s-a închis barul, şi am stat de vorbă.

- Ce i-ai spus?

- Acelaşi lucru pe care ţi l-am spus şi ţie când ne-am întâlnit acum câteva săptămâni: că totul s-a terminat în urmă cu şaisprezece ani. I-am spus şi

ce simt pentru tine. I-am spus că mă simt atras de tine, că aş vrea să mi te apropii, dar că tu nu-mi dai ocazia s-o fac.

- Si Adora ce-a zis?

- M-a ascultat şi aparent, m-a aprobat. Ce naiba aş fi putut să-i spun mai mult?

Cat dădu din cap şi se gândi la sora ei şi la lucrurile pe care nici una dintre ele nu le spusese în timpul acelei ultime conversaţii telefonice. Acum îi era clar că ar fi trebuit să discute deschis cu Adora.

- Cat, de ce m-ai întrebat unde şi cum am discutat cu Adora?

Cat îşi întoarse privirea de la fereastră către el, spunându-şi că nu era cazul să i se confeseze lui privitor la comportamentul ei din noaptea trecută. O văzuse cum îl înfruntase pe Spike, nu era cazul să audă şi urmarea.

Dar Dillon veni spre ea, şi o prinse în braţe.

- Ţi-am văzut maşina în faţa casei Adorei, noaptea trecută. N-am putut dormi şi la miezul nopţii am plecat spre tine. Când am ajuns acolo

am mai stat puţin în camionetă şi m-am întrebat dacă eşti acasă şi mai ales dacă eşti singur. După o vreme am coborât din maşină şi am bătut la uşă. Apoi, restul îl ştii.

- Dacă ai ştiut că sunt la Adora, de ce n-ai

intrat?

Cat îşi privi mâinile, apoi se uită şi la ale lui Dillon.

Mâinile lui erau mai îngrijite decât ale ei. Mâinile ei arătau că era o femeie care muncea tot timpul.

- Cred că n-am intrat pentru că n-am vrut cu adevărat să aflu ce este între tine şi Adora. După cum spuneai, ceea ce-mi trebuia mie era o scuză pentru a sta departe de tine.

- Asta doreşti şi acum?

Cuvintele da şi nu apărură simultan în mintea ei, dar nu le rosti, ci rămase uitându-se la chipul lui drag, gândindu-se că în sfârşit ajunsese să dorească şi ea un bărbat, şi că acum era speriată de propriile-i sentimente.

- Cat, ţi-am pus o întrebare. Asta-ţi doreşti şi acum?

- O, Dillon...

El o luă în braţe şi o strânse la piept.

- îmi place mult să te ating, Cat. Pari atât de puternică, dar ai multă sensibilitate pe care vrei s-o ascunzi.

- Dillon...

- De când m-ai lăsat singur, am trecut prin clipe de coşmar. Am încercat să te uit, apoi am început să-mi imaginez cum ar fi viaţa noastră împreună...
- Dar ai fost atât de rece şi nepăsător cu mine astăzi, la magazin...
- La ce naiba te aşteptai, Cat, când mi-ai spus că nu mă vrei în viaţa ta? Nici măcar nu mi-ai mulţumit că te-am scăpat de Spike. Apoi, dintr-o dată, ţi-ai manifestat îngrijorarea că m-aş fi putut rătăci în viscol.
- Stiu, Dillon.
- Acum, nu mai spune nimic, lasă-mă să te sărut. Spune că pot s-o fac!
- Dar, Dillon...
- Vreau să te aud spunându-mi asta ! Un singur cuvânt, Cat!
- Bine, Dillon, sărută-mă!

Capitolul 8

Si Dillon o sărută. Fu un sărut tandru, parcă în contrast cu viscolul puternic de afară. Cat îşi simţi trupul dintr-o dată plin de viaţă. Sânii ei se loviră de pieptul lui puternic,

iar genunchii începură să-i cedeze ca şi altădată. Dar acum lui Cat nu-i mai păsa, îl prinse pe Dillon cu braţele pe după gât şi se lăsă pradă gurii lui. Dar atunci auziră amândoi, fu un ţipăt supărat care se auzea din camera alăturată; copilaşul se trezise.

Probabil trebuia schimbat.

- Dacă continuă tot aşa, nu vom mai avea schimburi mâine dimineaţă. Voi folosi nişte bucăţi de cearşaf, asta cred că este singura soluţie.

- Te descurci tu, spuse Dillon, care încerca să liniştească fetiţa cu o jucărie de plastic.

- Nici lapte praf nu mai avem, cred c-o să folosesc nişte lapte diluat şi poate nişte piure de fructe, deşi nu ştiu cum va reacţiona.

- După cum am mai spus, sunt sigur c-o să te descurci.

- Sper s-o pot face, dar nici nu ştiu ce vârstă are copilaşul. Bănuiesc că nu are mai mult de patru luni şi nu ştiu dacă a primit hrană solidă până acum. N-am mai îngrijit bebeluşi de foarte mult timp.

Cat îl urmări pe Dillon, care începuse să scuture o pereche de chei al căror sunet o încânta pe fetiţă. Se întinse pe pat şi urmări fericită jocul dintre bărbat şi copil. Era un moment foarte plăcut, în casă era cald, se simţeau bine, iar afară viscolul urla din răsputeri. Cat nu rezistă tentaţiei de a atinge căpşorul copilului, care gunguri fericit, nu se ştie dacă la atingerea ei sau la zgomotul făcut de cheile lui Dillon.

- A avut mare noroc mititica asta! zise Dillon privind cu duioşie fetiţa, cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut norocul să ajungă aici.

- Mă duc să aduc leagănul, zise Cat, îngrozită de ce s-ar fi putut întâmpla cu un copil lăsat în voia sorţii. Se pare că trebuia să mă numesc „Cat cea plină de resurse“.

- Iar eu am crezut că te numeşti Desiree.

Cat roşi, căci numele acesta fusese întotdeauna o problemă pentru ea: de aceea făcea tot posibilul să-l ţină secret. Mama ei o botezase astfel după ce citise o carte despre

nu ştiu ce iubită a lui Napoleon.

- De unde ştii de acest prenume al meu?

- Adora mi l-a spus, pe vremea când eram prieteni. I-am reproşat că se lasă prea mult dădăcită de tine, iar ea m-a asigurat că nu faci altceva decât să vorbeşti, dar că are ea ac de cojocul tău, în cazul în care exagerezi. Mi-a spus că te-a ameninţat să spună în tot oraşul că te numeşti şi Desiree.

- A, acum îmi amintesc.

- Probabil că din această cauză n-ai tras atunci cu puşca în mine!

- Poate, zise Cat, apropiindu-se de leagănul în care pusese copilaşul. Se gândi că era cel mai plăcut viscol prin care trecuse vreodată, acum când era cu el şi cu fetiţa. Dar dacă situaţia asta s-ar prelungi, ar mai fi la fel de plăcută? se gândi ea. Dacă ar avea o familie pe care s-o îngrijească? Asta era tocmai ceea ce ea-şi spunea mereu că nu-i trebuie. Nu-i plăcea ceva care s-o lege de casă, şi să-i fure libertatea pe care abia acum începea s-o aibă cu adevărat. Dar ce însemna

libertatea pentru ea? De când revenise Dillon în localitate, ideea de libertate căpătase sensuri noi. Era poate un sinonim al singurătăţii.

- Cat? La ce te gândeşti?

Cat îi evită privirea, dar apoi nu se mai putu abţine şi-i puse întrebarea pe care voia s-o pună de multă vreme.

- Dillon, ai vrea acum să-mi vorbeşti despre Natalie Evans?

- îţi spun tot ce vrei, draga mea.

- Am trăit doi ani cu Natalie, începu Dillon. Am discutat şi despre căsătorie, dar nu ca despre ceva care urma să se întâmple într-un viitor apropiat. Eu eram acela care-şi dorea o familie. Ei nu-i convenea să se căsătorească, mai ales să-mi facă un copil. îi plăcea prea mult distracţia.

- Si asta a fost cauza despărţirii voastre?

- într-o oarecare măsură. Dar s-a întâmplat ceva care mi-a dat foarte mult de gândit, mai mult decât refuzul de a avea copii. După accidentul de la Mirage, se părea că nu voi mai putea merge vreodată. Natalie

n-a putut suporta ideea şi l-a preferat pe Creedy.

- Dar este un bărbat de aproape şaizeci de ani! exclamă Cat.

- Nu-l subestima pe bătrânul Creedy. Este un tip plin de viaţă, are mulţi bani, şi, mai ales, poate merge pe picioarele lui, lucru de care eu nu eram sigur pe atunci.

- Cum ai aflat de relaţia lor?

- Mi-a spus un prieten care i-a văzut împreună, într-un club. Eu n-am fost prea surprins, mă aşteptam la asta. Când i-am spus lui Natalie, a început să plângă, iar eu m-am înduioşat şi tot eu am fost acela care a încercat s-o consoleze. Am decis de comun acord că relaţia noastră nu are viitor. Dar asta n-a fost partea cea mai urâtă a relaţiei mele cu Natalie. Cel mai greu mi-a fost la două ore după ce am ieşit din sala de operaţii, când ea discuta despre mine cu Creedy şi-şi exprima dezgustul faţă de felul în care voi trăi de acum înainte. Nu este ea femeia care să accepte un invalid.

-Si atunci de ce a mai venit la tine acum două săptămâni?

- Creedy a trimis-o. Trebuia să mă facă să-mi schimb hotărârea şi să accept din nou să fac săriturile, la poalele muntelui Shasta.

- Era atât de frumoasă, Dillon...

- Eşti cumva geloasă? Fii liniştită, am refuzat-o. Eu nu mă gândeam atunci decât la felul în care-ţi voi explica a doua zi scopul vizitei ei. Altă întrebare mai ai, Cat?

- Deocamdată nu.

Pentru câtva timp rămaseră aşa, ţinându-se de mână ca doi şcolari îndrăgostiţi, în timp ce viscolul de afară era tot mai aprig.

Apoi, Cat îl duse să vadă şi celelalte încăperi ale casei. Dillon nu mai părea acum atât de dornic să facă dragoste cu ea, iar ea nu voia să i se arunce în braţe.

- Dacă vrei să faci duş, o poţi face acum cât încă nu s-a răcit apa.

- Un duş ar fi grozav, zise el, n-o să dureze prea mult pentru ca şi tu să poţi face unul.

Dar plânsul fetiţei care se auzi din camera

unde o lăsaseră îi făcu şi de data asta să-şi lase problemele pentru mai târziu şi să se ocupe de ea.

- Cred că-i este foame, zise Cat, o să-i fac un piure de banane şi poate să diluez nişte lapte de vacă. După ce potoli fetiţa, Cat vru să spună că aceasta va fi liniştită o vreme, dar nu mai reuşi. Privirea lui Dillon îi luă graiul.

Capitolul 9

Cat se ridică încet.

- Dillon, eu...

El îi puse un deget pe buze, şoptindu-i:

- O să trezeşti fetiţa. Apoi suflă în lampa care se afla pe masa din bucătărie. încăperea se scufundă brusc în întuneric. Afară vântul bătea la fel de puternic, dar mai puternică era acum atracţia dintre Cat şi bărbatul aşezat lângă leagăn. Ea nu-i putea evita privirea. Figura lui era luminată de lampa din dormitor, a cărei lumină răzbătea până la ei. Ea citi multe promisiuni în ochii lui. Fără să-şi dea seama ce face, Cat se

ridică şi se îndreptă spre dormitor. Dillon o urmă şi închise uşa în urma lui. Cat simţi că picioarele îi făceau probleme, aşa că se aşeză pe pat.

- Se va face frig aici dacă închizi uşa.

- Vino aici, Cat.

Ea făcu un pas spre el, apoi încă unul. Ajunse foarte aproape dar Dillon n-o atinse.

- Am vrut să mai aştept, nu ştiu de ce. Poate să-ţi dau mai mult timp de gândire. Dar acum nu mai pot aştepta, Cat.

Aceasta îl privi, bucurându-se de figura lui frumoasă, ochii negri, chiar şi de cicatricea de pe buza lui. Se bucură de umerii lui largi, cu musculatura puternică. Pe umărul stâng avea o cicatrice care dispărea undeva sub braţ. Acum, când îl vedea de aproape, ea observă că aproape tot trupul lui era acoperit de cicatrice.

- Ce spui, Cat? Oare este ceea ce cred eu? Că n-ai făcut niciodată dragoste?

- Ai dreptate, aşa este.

- Se pare că n-am venit pregătit pentru a face dragoste. Nu am cum să te protejez.

- Eu m-am gândit la toate şi am ceea ce-ţi trebuie. Nu te uita aşa la mine, dacă n-am făcut-o până acum nu înseamnă că nu mi-am planificat asta. De fapt, mi le-a dat Adora acum câteva luni, pentru cazul în care imposibilul s-ar fi petrecut, cum spunea ea.

- Cat, îi şopti el numele. Vocea lui era o invitaţie. Dillon o strânse la piept şi ea se relaxă.

- Aşa este mai bine, spuse el, sărutând-o tandru.

Câteva minute nu făcu altceva decât să-i mângâie părul, iar ea deveni încă o dată conştientă că se simţea bine şi protejată la pieptul lui. Apoi Dillon o sărută în timp ce îi descheia nasturii cămăşii. El sărută fiecare bucăţică de piele eliberată de nasturii desfăcuţi. Cat se simţi dintr-o dată femeie, în mijlocul viscolului, sub mâinile unui bărbat.

După ce făcură dragoste, Cat rămase privindu-l cu ochii mari. El îi zâmbi. Dar Cat nu putu

să nu scape o lacrimă şi el ştiu de ce. Cauza erau cicatricele rănilor urâte care-i brăzdaseră trupul.

- Nu mi se par urâte, Dillon.
- Atunci, ce te-a făcut să plângi la vederea lor?
- Mai multe motive.
- Spune-mi-le.
- M-am gândit la cât trebuie să fi suferit în momentele acelea... la faptul că ai fost foarte aproape de a nu mai putea să mergi... am plâns pentru curajul de care ai dat dovadă, ca să te poţi recupera după acel accident... mă uluieşti de fapt... eu nu plâng prea uşor.

Când se trezi de dimineaţa, încă viscolea. Electricitatea şi liniile telefonice nu se restabiliseră. Fetiţa dădea semne de nelinişte, mai mult ca sigur din cauza hranei cu care nu era obişnuită. O luară cu rândul în braţe, legănând-o. Pe la ora două rămaseră fără pampers şi începură să recurgă la bucăţi de pânză prinse cu ace de siguranţă. Dar şi aşa

se mai întâmplau accidente. De aceea, Dillon inventă fâşia de plastic fixată peste pânză, lucru care-i mai scuti puţin de atâta muncă. Puseră o frânghie în pod, pe care să usuce scutecele micuţei, ba chiar şi jeanşii lui Dillon, pătaţi în timp ce încerca s-o calmeze pe fetiţă. Ori de câte ori aveau un moment liber şi copila era liniştită, profitau pentru a face pârtie prin zăpada care părea că vrea să-i îngroape. Dar zăpada cădea necontenit, iar sub ea straturile mai vechi, deja curăţate, îngheţau. Cu toate acestea ei se bucurau de izolarea lor. Găsiră timp chiar să şi joace Scrabble sau să vorbească vrute şi nevrute. Abia în a treia zi fetiţa păru că s-a obişnuit cu laptele de vacă îndoit cu apă pe care i-l administrase

Cat. Lumea pe care şi-o creaseră în trei părea idilică, un loc magic fără trecut sau viitor. Pentru Cat, acele zile de furtună însemnau că totul se oprise la prezent. Ea nu avea decât grija fetiţei şi a lui Dillon, a dragostei lor. Ori de câte ori fetiţa le dădea răgazul necesar,

făceau dragoste, ceea ce părea să-i producă multă bucurie lui Dilllon.

Ea descoperi că Dillon era un bărbat inventiv. A treia zi, sâmbătă, pe când era rândul ei să dea zăpada aşternută, Dillon veni pe neaşteptate şi-i puse zăpadă pe gât. De aici începu o adevărată luptă cu bulgări. Dar tot Dillon fu cel care cedă şi o luă în braţe. Cat privi cerul. Un vârtej de fulgi care cădeau pe faţa ei, la început uscaţi, apoi topindu-se sub căldura trupului ei deveneau umezi şi reci. Era un moment de frumuseţe supremă, erau singuri în inima viscolului. Dar auziră plânsetele fetiţei căreia i se făcuse foame şi reluară rutina din ultimele trei zile. Cat hrăni bebeluşul, iar Dillon

pregăti ceva de mâncare, apoi spălă scutecele micuţei. Pe la trei dimineaţa fetiţa îi trezi din nou.

- Ascultă, o îndemnă Dillon, s-a oprit vântul.

Se îmbrăcară şi ieşiră afară, unde se mai aşternuse destulă zăpadă, chiar dacă ei o

înlăturaseră după-amiază. Deasupra capetelor lor, stelele păreau îngheţate şi ele.

Dimineaţa aduse puţin soare. Ieşiră din nou, căci zăpada ajunsese la nivelul ferestrelor de la primul etaj. La ora nouă se restabili circuitul electric, dar nu şi telefonul. Cat deschise televizorul, la un post din Reno.

... micuţa Alexa Todd n-a fost încă găsită, auziră vocea crainicului. Fetiţa a dispărut acum şaptezeci şi două de ore, când o femeie cu probleme psihice a furat-o din cărucior într-un supermarket. După ce a furat copilul, femeia susţine că l-ar fi

pus într-un Land Cruiser de culoare roşie. Autorităţile speră că acum, după ce viscolul s-a mai potolit, posesorul maşinii va da informaţii despre fetiţa de patru luni care a fost pusă în maşina sa.

Imaginea copilaşului dispărut fu înlocuită de un instantaneu cu pini plini de zăpadă şi cu autostrada pe care nu se putea circula.

... Viscolul cumplit care a durat trei zile a încetat, lăsând Carolina de Nord acoperită de troiene după ceea ce noi numim cel mai

mare viscol din ultimii douăzeci de ani...

Cat se gândi imediat la părinţii micuţei Alexa, acum că-i ştia şi numele.

- Nu mai plânge, mititico, o alină Cat, te vom duce la părinţii tăi imediat ce va fi posibil.

Capitolul 10

Depuseră trei ore de efort supraomenesc, dar curăţară drumul spre autostradă pentru a putea scoate Land Cruiserul. Când se întoarseră în casă, observară că telefonul tot nu funcţiona.

Cat hrăni fetiţa, o schimbă şi o înfăşură în cea mai călduroasă pătură pe care o avea. împreună cu Dillon se îndreptă spre maşină. La ieşirea spre autostradă se întâlniră cu Nestor Brinkman, care fusese coleg de şcoală cu Cat. El lucra acum la primărie şi conducea un plug de deszăpezire. Aşa că Dillon şi Cat avură drumul curăţat, fără probleme.

- Dar ce ai acolo, în braţe? întrebă omul.
- Un copil, Nestor.

- Glumeşti? L-aţi făcut cam repede!

Dillon îi explică felul în care găsise fetiţa în maşina sa, precizând că era vorba chiar despre copilul dat dispărut.

- Am auzit şi eu, zise Nestor. Au transmis ştirea la televizor.

- Liniile telefonice sunt încă întrerupte, aşa că nu ştiu cum îi putem anunţa pe părinţii copilei. Trebuie să ajungem cât de repede cu ea la biroul şerifului.

- Drumul spre oraş a fost curăţat chiar de mine, le spuse Nestor. Am şi staţia radio, aşa c-o să-i sun să ştie că sunteţi pe drum.

Drumul fu anevoios; era curăţat, ce-i drept, dar acum îngheţase. Fetiţa, legănată de mişcările maşinii, adormi imediat. Cat privea drumul de parcă ar fi vrut să facă maşina să meargă mai

repede; era imperios necesar să ajungă mai repede în oraş. După un timp, Cat începu să se gândească la tot felul de lucruri. Urgenţa de a ajunge în oraş nu era singurul lucru pe care-l simţea. Sub această nevoie urgentă,

creştea sentimentul unei mari pierderi şi o senzaţie de inutilitate.

Timp de trei zile, care fuseseră o bucurie pentru ea, îngrijise şi se jucase cu acest copil venit de nicăieri. Dar acum, fetiţa care dormea în braţele ei se va întoarce la părinţii ei. Cat nu va mai vedea vreodată aceşti ochi albaştri. îi aranjă pătura pentru ca fetiţa să nu simtă frigul. De fapt, ea şi Dillon trebuia să fie mândri pentru că făcuseră tot posibilul pentru acea făptură fără apărare. Povestea ei va fi probabil repetată de părinţi de nenumărate ori şi îi vor vorbi de acei străini amabili care avuseseră grijă de ea în timpul furtunii. Acei străini amabili, asta vor fi ea şi Dillon pentru fetiţă. De fapt, asta şi erau. Dar, în aceste trei zile magice de viscol, Cat începuse să se gândească la fetiţă ca şi cum ar fi fost a ei.

Când ajunseră la biroul şerifului constatară că mesajul lui Nestor fusese interceptat. Wanda Spooner, reprezentanta Serviciilor locale pentru protecţia copilului, îi

aştepta de ceva timp.

Doi reprezentanţi o flancau pe Wanda: unul era Don Pebbles, un consilier local. Pe celălalt Cat nu-l cunoştea.

- Bine că aţi venit, sunteţi o desfătare pentru ochii noştri, le spuse Don. Wanda întinse braţele pentru a primi copila.

Cat îi întinse fetiţa, dar nici ea nici Wanda nu fură atente la pătura care căzu pe jos. Cat o ridică şi o scutură, apoi înveli fetiţa cu grijă. Tocmai atunci micuţa dădu semne de nelinişte şi întinse mânuţele spre Cat, de parcă ar fi cerut să fie luată înapoi. Cat evită să privească copilul. Simţi o nevoie imperioasă de a lua fetiţa şi de a fugi cu ea, undeva, departe.

- I-am anunţat pe părinţi şi au pornit spre noi. Nu trebuie să-ţi mai spun ce mare bucurie le-am făcut şi cât îţi suntem de recunoscători.

- Wanda, trebuie să ştii că am terminat toate scutecele şi am folosit nişte bucăţi curate de pânză. Pe deasupra lor am pus

nişte plastic.

- Trebuie să recunosc inventivitatea de care aţi dat dovadă.

Cat îşi aminti de acele trei zile de neuitat pe care le petrecuse cu Dillon şi fetiţa. De fapt, fuseseră cele mai frumoase zile din viaţa ei. Iar acum se terminaseră şi ceva păru că se închide în urma ei. Undeva, în spatele lor, se deschise o uşă şi apăru şeriful, cu alţi doi consilieri.

- Catherine Beaudine? zise şeriful venind spre
ea.

Şeriful o luă şi îi strânse mâna cu putere.

- Eşti un om minunat. Te felicit pentru ceea ce ai făcut. Cum se simte fetiţa ? mai întrebă el.

Wanda Spooner o luă pe Cat de după umeri.

- Fetiţa se simte bine; a fost îngrijită cu multă dragoste. Va trebui să întocmim un raport asupra felului în care s-au desfăşurat lucrurile.

Cat încercă să-i zâmbească.

- Cu ce ai hrănit fetiţa, Cat? întrebă Wanda.

Cat îi spuse.

- Au fost probleme digestive?

- Da, la început, dar se pare că s-a adaptat.

- Foarte bine, îmi mai poţi spune ceva despre fetiţă, dacă i-a apărut vreo eczemă, a avut reacţii ciudate? A făcut temperatură?

- O, nu!

In momentul acela uşa se deschise şi apăru Xavier Mott, unul dintre medicii de familie din Red Dog.

- Cat, te voi lăsa acum pentru ca doctorul să poată examina fetiţa. Şeriful îţi va pune nişte întrebări, iar apoi vom mai discuta şi noi.

Şeriful o conduse pe Cat într-un alt birou, unde se mai aflau un consilier şi o femeie care lucra la un calculator.

- Cat, te rugăm să ne povesteşti cum ai găsit copilul şi tot ce s-a întâmplat după aceea, o invită şeriful.

Cat îi spuse tot ce voia să ştie, explicându-i cu câtă greutate aduseseră copilul la biroul şerifului, imediat ce se oprise viscolul. Şeriful o ascultă atent fără a o întrerupe. Cat tocmai termina povestirea când apăru şi Dillon cu cei doi consilieri.

- Ce spui, Don? îl întrebă şeriful pe unul dintre consilieri.

- Ce am auzit acum se potriveşte cu ce mi-a spus doamna Rankin. Ea pretinde că a lăsat copilul într-un Land Cruiser roşu, în aceeaşi staţie de benzină în care s-a oprit şi Dillon.

- Care a fost explicaţia ei? întrebă Dillon.

- Este o poveste foarte tristă. Copilul femeii a murit acum trei săptămâni de pneumonie; era o fetiţă de vârsta celei aici de faţă. Desigur, femeia şi-a pierdut minţile când a văzut că i-a murit copilul. A văzut-o pe Alexa la supermarket şi, când mama ei s-a întors cu spatele...

- I-a furat copilul, termină Dillon.

- Aşa a fost, zise şeriful, dar apoi a început să se dezmeticească şi a pus fetiţa într-un loc care i s-a

părut ei călduros şi confortabil, într-un Land Cruiser. Totul s-a sfârşit cu bine datorită vouă, mai spuse el.

- Ne pare bine că am putut fi de ajutor.

Cat îi privi pe toţi cei de faţă.

- Putem pleca acum?

După ce şeriful le confirmă că puteau pleca şi le mai mulţumi o dată, Dillon luă mâna lui Cat, iar ea se simţi mai bine, mai sigură, la atingerea mâinii lui puternice. Ea observă uimirea de pe faţa lui Don Pebbles, pe care-l cunoştea din şcoală, când o văzu ţinându-se cu Dillon de mână. Nici nu apucară să se îndrepte spre ieşire, când Wanda îi prinse din urmă rugându-i să mai rămână pentru a vorbi cu cineva. Văzură într-un colţ al încăperii o femeie îmbrăcată într-un pulovăr roşu, care o privea cu oarecare uimire, probabil neînţelegând ce putea găsi la ea un bărbat ca Dillon. Wanda apăru cu rugămintea ca ei să mai aştepte, căci părinţii fetiţei urmau să apară dintr-un moment într-altul. Apărură şi doi

reporteri de la un post local de televiziune. Dillon refuză un interviu, sub pretext că era prea obosit.

- Cum au şi aflat că suntem aici? întrebă Cat nedumerită.

- Se pare că au răbdare, nu le scapă nimic, zise şi Dillon.

Cat îşi spuse că probabil povestea se răspândise foarte repede şi pentru că Dillon era o persoană publică, iar povestea avusese un sfârşit fericit şi părinţii aveau să-şi recupereze copilul.

- Te simţi bine, Cat? o întrebă Dillon.

- Mă simt foarte bine, îi spuse ea, cu ochii închişi.

Plecară spre casa lui Cat, iar când ajunseră ea întârzie privindu-l.

- Am ajuns acasă, zise Dillon.

Cat se forţă să-i zâmbească.

- Ştii, Dillon, mă gândeam că ar fi bine să treci pe acasă să vezi cum sunt lucrurile pe acolo, mă refer la conducte, care ar fi putut avea de suferit din cauza viscolului.

- Ce se întâmplă cu tine, Cat? întrebă Dillon, căruia îi pierise zâmbetul.

- Te-am rugat să te duci acasă să verifici dacă totul este în ordine. Iar eu o să trec pe la casele de care mă ocup.

- Cat, ce se întâmplă?

- Nimic, bâigui ea. Numai că am nevoie de puţin timp pentru mine.

- De cât timp ai nevoie, Cat? Vocea lui sună oarecum exasperată. Dacă nu era atentă, probabil urma o confruntare între ei. Rezolvă problemele până diseară, vreau să te scot în oraş. Vin să te iau la şapte şi jumătate.

Cu aceste vorbe, Dillon porni motorul şi plecă. Cat rămase pe verandă, făcându-i semne cu mâna, nefiind prea convinsă de ceea ce avea să urmeze.

După plecarea lui, se duse să vadă dacă acele case pe care le avea în grijă aveau probleme şi se întoarse peste vreo două ore. De cum păşi în casă, aceasta i se păru goală şi neprimitoare. Apoi privirea îi căzu asupra

leagănului pe care-l lăsase

lângă sobă, şi nu-şi mai stăvili lacrimile. Porni să strângă din casă toate lucrurile care-i aminteau de fetiţa pe care o ţinuse în braţe timp de trei zile. Când strânse şi păturica nu mai rezistă, şi-şi îngropă faţa în ea, plângând. După ce se mai calmă observă că avea câteva mesaje telefonice, semn că liniile erau în funcţiune din nou. Apoi telefonul sună. Era chiar Adora.

- Ce faci, surioară? Cum de eşti atât de calmă?

- Ce vrei să spui, Adora?

- Tot oraşul vuieşte despre tine şi fetiţa adusă de Dillon. Chiar şi Ruddy Crebbs m-a sunat să te rog să-i dai un interviu. Sunteţi eroii acestei săptămâni. Cat, te simţi bine? Vrei să vin la tine?

Cat nu-şi dorea asta. Dar ea şi Adora aveau de lămurit multe lucruri.

Capitolul 11

Dillon nu găsi nici o problemă acasă.

Cineva degajase drumul de zăpadă cu un plug, probabil Nestor Brinkman. în interior totul arăta ca de obicei. Când îşi verifică mesajele, îl găsi pe cel lăsat de Cat în prima zi de viscol.

îl ascultă de vreo trei ori, numai pentru a auzi cum îl ruga să-i dea un telefon şi să-i spună că totul este bine. Cat nu era o femeie cu care te puteai descurca uşor. Dar era foarte clar din vocea ei că era îngrijorată pentru el; şi asta înainte de acele trei zile pe care le petrecuseră împreună.

Lucrurile se vor aranja, îşi spuse el, trebuia doar să-i dea timpul cerut de ea. După ce făcu duş sună la restaurant pentru a rezerva o masă şi se gândi cum va reacţiona Cat la invitaţia lui. Dar, imediat ce puse receptorul în furcă, sună telefonul. Si nu numai o dată. Primi telefoane de la mulţi reporteri de pe cuprinsul Statelor Unite. Vestea despre fapta lui şi a femeii împreună cu care salvase viaţa micuţei Alexa Todd străbătuse toată America, dar fiecare dintre

cei care sunau voia s-o audă chiar de la el.

Din politeţe Dillon răspunse la primele telefone şi le spuse ceea ce ştiau deja. Apoi îşi aminti că nu mai avea pentru ce să curteze mass media, aşa că lăsă robotul să preia mesajele.

La ora la care porni spre casa lui Cat, sosiseră la uşa lui patru reporteri cărora le ceruse să-l lase în pace. După ce o luă pe Barlin Creek Road realiză că era urmărit de o maşină. Si el, care plănuise o seară romantică! O seară cu o femeie cum rar poţi găsi; şi un şir de maşini care-l urmăriră pe drumul spre casa ei.

Cat era încă în baie, doar cu sutienul şi o pereche de bikini pe ea. Se studia în oglindă, nemulţumită de părul pe care şi-l scurtase singură şi de mâinile ei muncite, cu unghiile scurte. Nu prea era o bucurie pentru cine o privea, se gândi ea cu amărăciune. Evident că nu era genul de femeie care să cucerească inima unuia dintre cei mai grozavi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Va încerca

să facă faţă acestei seri, deşi era convinsă că în scurt timp Dillon îşi va da seama că nu era ea femeia potrivită pentru el.

Dillon insistase să se întâlnească cu ea. Dar nu avusese vreo întâlnire cu un bărbat în viaţa ei. Nici măcar o rochie în care să arate civilizat nu avea şi tocmai din acest motiv se afla încă sumar îmbrăcată, în faţa oglinzii din baie, cu zece minute înainte de ora întâlnirii. Şi chiar dacă ar fi avut o rochie s-ar fi simţit nefiresc în ea. Nu

mai purtase rochie de la înmormântarea tatălui ei, şi asta pentru că mama ei insistase ca ea să se îmbrace decent.

Cat gemu de neputinţă, ieşi din baie şi se duse în dormitor, unde se hotărî să îmbrace, ce altceva decât o pereche de jeanşi şi o cămaşă; ambele noi, dar nu-i dădeau deloc un aer feminin. Pe undeva printr-o debara găsi o pereche de cizme de cowboy pe care le cumpărase cu doi ani în urmă în timpul unei excursii făcute la Tahoe. Incălţându-le, îşi spuse că va arăta şi se va simţi foarte bine

în seara asta.

Când fu gata, se mai uită o dată în oglindă. Arăta la fel de prost ca mai înainte, dar acum era îmbrăcată.

Se auzi o bătaie în uşă. Deci, Dillon sosise.

Ii strigă că uşa era deschisă, dar apoi avu o mică ezitare. Abia cu o oră în urmă, reuşise să scape de reporterii care bătuseră la uşa ei. Fuseseră insistenţi, aşa cum sunt de obicei. Se duse să deschidă, netezindu-şi cutele pe care le

făcuse cămaşa. Când îl văzu pe Dillon, inima începu să-i bată mai tare. Si el era îmbrăcat sport şi arăta foarte bine. De fapt, ei i se părea că este tot mai frumos de fiecare dată când îl vedea.

- Pot să intru?

Cat făcu un pas înapoi.

Dillon trecu pragul, apoi închise uşa repede.

- Trebuie să te previn. Nu suntem tocmai singuri.

- Te referi la reporteri?

Dillon înclină din cap.

- Este o maşină care ne aşteaptă la ieşirea pe autostradă. Iar peste drum de casa ta se mai află nişte reporteri într-un Chevrolet de ultimul tip. Va fi o adevărată aventură să scăpăm de aici.

- Crezi că ne vor urmări?

- Nu numai atât, dar ne vor face seara un calvar. Cina noastră nu va fi aşa cum mi-am dorit-o.

- O, Dillon... nu ştiu...

- Ce nu ştii, Cat?

- Nu ştiu dacă mă pot descurca. Este prea mult pentru mine. Totul e prea nou, nu sunt obişnuită cu prea multă lume în jurul meu.

Cat ridică frustrată mâinile în aer. Nici măcar n-o să mai pot vedea fetiţa.

Dillon tăcu o clipă.

- Nu văd de ce n-ai putea s-o mai vezi, Cat.

Cat îl privi nemulţumită.

- Fetiţa a fost luată de părinţii ei de acum, asta este...

- Cat, ar mai fi o posibilitate. Am putea lua legătura cu părinţii ei.

- Nu vreau. N-aş suporta s-o văd în braţele altcuiva, pentru că m-am ataşat prea mult de ea. N-am vrut să se întâmple asta, dar...

- Dacă ai lua legătura cu părinţii ei, poate ai începe să...

- Nu, nu vreau s-o mai văd. Si nu numai asta, Dillon. Mai sunt şi alte lucruri care nu merg.

- Ce nu merge, Cat?

- Relaţia noastră. Trebuie să înţelegi asta. Nu mă pot adapta. Mai este şi Adora. N-am discutat cu ea. Cum pot ieşi cu tine la restaurant când am

fost atât de laşă şi nu i-am spus despre relaţia noastră? Cred că ar fi dureros pentru ea să ne vadă împreună sau să audă de la altcineva despre noi.

Dillon nu păru prea afectat.

- Asta-i tot?

- Da... nu.... Te rog să înţelegi că nu pot ieşi cu tine în seara asta.

- Cat. Dillon îi luă mâna în palmele sale şi o trase spre el. Ea se lăsă cam fără convingere, dar nici nu opuse rezistenţă. Dillon o luă în braţe, ceea ce o făcu să-şi lase capul pe pieptul lui.

- O, Dillon, înţelege, nu pot...

- Cat, nu mai spune nimic, stai aici, la pieptul meu. Apoi o sărută, iar ea se încordă încercând să-şi amintească toate motivele pe care voia să le invoce. Dar cu trupul lui lipit de al ei îi era cam greu să-şi amintească vreunul.

Dillon murmură:

- Sărută-mă, Cat, şi lasă toate problemele deoparte.

Cu un oftat, Cat se trezi răspunzându-i la sărut. Ea simţi în momentul acela că alături de el ar putea învinge orice, chiar şi teama şi îndoielile ei.

Dar se auzi un ciocănit în uşa bucătăriei şi uşa se deschise larg înainte ca ea să-l poată invita pe cel care bătuse. Cat auzi o exclamaţie, apoi explodară luminile unor

bliţuri. Fotograful lăsă camera mai jos, le făcu un semn cu ochiul ştrengăreşte, spunându-le:

- Vă mulţumesc!

- Ce naiba este asta? se înfurie Dillon. El făcu un pas către fotograf. Cat uită de el, căci nu avea ochi decât pentru Adora.

- Adora, te rog...

- Nu! strigă aceasta. Nu te apropia! Si se răsuci pe călcâie, dispărând cu fotograf cu tot.

- Adora! Cat se năpusti după sora ei.

Dillon îi blocă drumul.

- Las-o în pace acum!

- Nu înţelegi că trebuie s-o opresc?

- Nu, Cat, stai aici şi las-o în pace. N-o să fie nici o problemă. Las-o să se obişnuiască cu ideea.

Dar Cat nu putea face asta. Se simţea vinovată.

- Nu, Dillon, eu am trădat-o. Ea te place şi eu...

Dillon scutură din cap.

- Nici unul dintre noi n-a făcut nimic

greşit, Cat, nu te mai învinovăţi. A trecut vremea când trebuia să ţii locul tatălui vostru. Acum, Adora este o femeie matură, las-o să se descurce singură.
Era prea mult, deja Cat nu mai putea face faţă acestei situaţii.
- Nu-mi spune tu, Dillon McKenna, cum sunt şi ce trebuie să fac! Dă-te la o parte din drumul meu! Ieşi din viaţa mea!
Si Dillon asta făcu. Mâinile lui căzură neputincioase de pe umerii ei. Se întoarse şi porni spre uşă.

- Ai vorbit serios, Cat?
Cat simţi că i se frânge inima. Dillon părea atât de trist, de dezamăgit. înclină din cap.
- Da, Dillon, am încercat să-ţi spun, dar n-ai vrut să mă asculţi. Nu sunt făcută pentru asta...
- Nu ai dreptate, Cat. Ţi-e doar teamă, asta este. Iar eu m-am plictisit să te tot rog să vezi lucrurile aşa cum sunt. După cum ţi-am spus din prima zi când ne-am întâlnit, în dragoste sunt necesare două persoane.

- Dar nu pot.
- Bine, Cat, nu poţi. Ţine-o tot aşa. Poate o să ajungi să şi crezi ceea ce spui. Tu nu poţi să fii ca orice femeie. Tatăl tău a vrut să fii băiat şi tu ai luat-o în serios. Acum vorbeşti cu Dillon, un băiat care a fugit de prin locurile astea pentru a-şi face un rost în viaţă. Trebuie să spun cum era tatăl tău? Cred că ştii şi singură.
- Opreşte-te, Dillon, te rog...
- La naiba, n-am de gând s-o fac! Mi-l amintesc foarte bine, era un tip mare, un

adevărat bărbat. Iar mama ta era o femeie mignonă, care se uita la el ca la Dumnezeu. De fiecare dată când i-am văzut, mama ta se sprijinea de el. Iar lui îi plăcea asta teribil. îi plăcea să se simtă dorit şi important. Le-a încurajat pe toate fetele lui să-şi idolatrizeze bărbaţii. Dar mama ta nu i-a oferit un fiu, ceea ce şi-a dorit el cel mai mult. Aşa că el şi-a făcut singur un băiat. De fapt, te-a transformat pe tine, Cat. Chiar dacă te-a botezat Catherine Desiree, pe leagăn ţi-a

scris numele pe care şi l-ar fi dorit pentru tine, Mitchel Jr. Tu ai fost băiatul pe care nu l-a avut. Te-a făcut dură şi puternică pentru a prelua frâiele casei atunci când Mitchel senior avea să dea colţul...

- Cum poţi vorbi aşa? Tata a murit, n-a avut ce face, aşa s-a întâmplat.

- Nu ţi-a dat dreptul să fii tu însăţi, Cat!

- Tata a avut dreptate, femeia nu poate fi puternică, nu poate trăi fără un bărbat. Ai văzut că mama n-a putut s-o facă.

- Acest bărbat îţi controlează viaţa, chiar dacă a murit acum şaptesprezece ani. Iţi controlează fiecare zi din viaţă atunci când nu eşti tu însăţi. Atunci când crezi că există o lege a firii care nu lasă femeia să fie puternică. El ne-a despărţit de la început, Cat, şi m-am săturat să lupt cu el, cu cineva care nu mai există şi cu care nu mă pot confrunta direct. Nu pot face minuni, sunt un om obişnuit. Am crezut că acele zile petrecute în trei, fetiţa pe care am salvat-o şi îngrijit-o, te vor face să gândeşti altfel. Dar nu s-a putut, căci tu crezi prea tare în ideile

tatălui tău. Ai dreptate, trebuie să punem capăt relaţiei noastre. La revedere, Cat Beaudine.

Capitolul 12

Dillon se întoarse şi plecă.

Cat rămase nemişcată o vreme, după plecarea lui. Vorbele lui îi răsunau şi acum în minte.

Spunându-şi că nu avea rost să mai stea acolo, în mijlocul bucătăriei, se îndreptă spre uşă. Incuie iala, apoi stinse lumina, şi casa se cufundă în întuneric.

- Poate este mai bine aşa, şopti ea.

Apoi, neştiind ce era mai bine să facă, se duse în dormitor şi se întinse pe pat, îmbrăcată.

Rămase cu ochii deschişi, în întuneric, şi aşteptă somnul ca pe o binecuvântare. Dar som-

nul nu avea să vină prea curând. Aşteptând să adoarmă, recapitulă de mai multe ori spusele lui Dillon.

Acesta avea dreptate, ea nu era un om întreg; era o jumătate de om, era ceea ce visase tatăl ei ca ea să devină. Dar Dillon se înşelase acunzân- du-l pe tatăl ei, care făcuse tot ce putuse pentru ea. Stătea în puterea ei să depăşească această stare, dar n-o făcuse. Se mulţumise cu libertatea şi intimitatea ei, dar toate astea pentru că nu avusese curajul să se revolte împotriva felului în care trăia, să încerce să fie ea însăşi; o femeie cu nevoi şi responsabilităţi.

Pe când stătea în pat, aşteptând să adoarmă, sună telefonul. Lui Cat i se păru că nu avea să se mai oprească. Apoi, dintr-o dată, sunetul strident al telefonului încetă. Se făcu linişte.

A doua zi dimineaţa fu trezită de cineva care bătea la uşă cu putere. Cat gemu şi întinse mâna spre ceasul de pe noptieră. Acesta arăta ora douăsprezece noaptea. Uitase să-l regleze atunci când revenise curentul electric.

Bătaia din uşă se repetă cu intensitate

sporită. Cat îşi căută ceasul de mână. Atunci realiză că se culcase îmbrăcată şi încălţată. Ceasul de mână indica ora unsprezece. Dormise cam mult. Focul se stinsese şi în cameră era foarte frig.

Si nu ştia cine bate cu atâta insistenţă la uşă, probabil unul dintre acei reporteri care doreau să discute cu ea. Se duse spre uşa de la bucătărie şi o deschise brusc, pregătită să-i spună vreo două celui care bătea atât de insistent.

Deschise gura să-i spună că dorea să fie lăsată în pace, dar observă că „reporterul“ era o femeie, o tânără care purta în braţe ceea ce ea nu credea c-o să mai vadă vreodată.

Era o femeie plăcută, cu gropiţe în obrajii ca de copil. Ii zâmbi.

- Bună, Cat, sunt Marian Todd.

Cat nu spuse nimic câteva secunde.

- Te simţi bine, Cat?

- O, da!

- Crezi că am putea intra în casă? Sunt doi

reporteri aici, la intrarea de pe autostradă, şi am făcut tot posibilul să nu fiu urmărită.

Ceea ce auzi o făcu pe Cat să se dezmeticească. O trase pe Marian în casă, cât putu de repede. Imediat ce închise uşa şi o privi pe fetiţă, aceasta întinse mânuţele spre ea şi începu să gân- gurească.

- Nu te-a uitat, zise Marian, întinzându-i copilaşul.

Palmele lui Cat erau transpirate de emoţie. Si le şterse de jeanşi.

- Este cam rece în casă, zise ea, tocmai voiam să aprind focul.

Marian Todd nu mai spuse nimic şi-şi ţinu fetiţa strâns la piept, acceptând cafeaua pe care Cat se oferi să i-o facă.

- Ia loc, te rog, o invită Cat.
- Am încercat să luăm legătura cu tine la telefon, zise Marian aşezându-se cu fetiţa în braţe.

Cat trase aer în piept.

- Da, cred că aţi făcut-o. N-am prea răspuns la telefon. Si ca un făcut, tocmai în

momentul acela, aparatul începu să sune, dar Cat nu răspunse.
Marian o privi cu înţelegere.
- Cred că ai fost cam tracasată în ultimele zile.
Cat încuviinţă:
- Tracasată, da, ăsta este cuvântul.
- L-am sunat pe prietenul tău, Dillon, aseară, iar de dimineaţă i-am făcut o scurtă vizită, continuă Marian. Ne-a spus că eşti o persoană mai retrasă şi că te-a deranjat contactul acesta cu mass media. Aşa că Larry, soţul meu, mi-a spus că ar fi mai bine să vin doar eu cu fetiţa. Am vrut să...
Deodată ochii femeii se umplură de lacrimi. Marian îşi muşcă buzele şi continuă : cele trei zile au fost cumplite şi totuşi am reuşit să

supravieţuim. Iar Alexa este într-o stare foarte bună. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult vreau să-ţi mulţumesc...
Cat se simţi cuprinsă de disperare. Trebuia să se mişte, să se ridice de pe acel scaun. Dar fetiţa întinse din nou mâna spre

ea.

- Vrea s-o iei în braţe, îi spuse Marian.

Cat, căreia îi transpiraseră palmele, şi le frecă de pantaloni şi nu putu să reziste acelor mânuţe dolofane întinse spre ea, nici ochişorilor albaştri. Luă fetiţa în braţe. Aceasta zâmbi şi-şi întinse mânuţele spre faţa ei. Pentru Cat era o minune să poată ţine din nou fetiţa în braţe. Era tocmai ceea ce ea îşi refuzase atâta vreme. Păpuşi şi rochii, primele sărutări.

Si Dillon, care râdea. Dillon care o privea în ochi. Dillon care o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea.

- îi pare bine că te vede, spuse Marian.

- Bună, micuţo, şopti Cat. Ce ai mai făcut de când ne-am despărţit? Si, pentru prima dată, ea

acceptă numele pe care părinţii i-l dăduseră fetiţei... Alexa. Ridică privirea spre mama fetiţei.

- Cat, îţi mulţumim din suflet, spuse Marian. Nu pot exprima în cuvinte toată

recunoştinţa noastră.

Stătură de vorbă aproape o oră. Când ajunseră la a treia ceaşcă de cafea, Marian sugeră că ar fi mai potrivită o conferinţă de presă, organizată la Reno.

- Te rog, Cat. Femeia se aplecă spre ea. Nu vrem decât să ne întoarcem liniştiţi la vieţile noastre. Si pentru ca s-o putem face trebuie să lăsăm presa să pună toate întrebările şi să răspundem aşa cum vom putea. Cred că, dacă ne vom strădui împreună cu Dillon şi Larry, dacă le vom acorda ziariştilor, să zicem, douăzeci de minute din viaţa noastră, vom fi liberi apoi să ne reluăm viaţa de dinainte de acest eveniment, fără a risca să ne trezim mereu cu indivizi care ne spionează.

Cat încuviinţă. Stia că Marian are dreptate, dar ideea de a se supune voluntar aprobării sau dezaprobării unei săli pline de oameni o făcea să nu se simtă în largul ei.

- Să înţeleg că ai acceptat? o întrebă Marian, plină de speranţă.

După ce trase aer în piept, Cat îi spuse:

- O să mă mai gândesc la asta. îţi promit.

Marian îi zâmbi.

- Am încă un motiv pentru care să-ţi fiu recunoscătoare, Cat.

După plecarea lui Marian, Cat nu-şi mai găsi locul. Nu se gândea decât la sora ei, Adora. Venise momentul în care nu mai putea sta ascunsă în casă, ascultând cum suna telefonul, dorindu-şi să scape cât mai repede de toţi acei reporteri care o vânau. Se decise să rişte, luă cheile maşinii, îmbrăcă o jachetă groasă şi plecă.

Urcă în maşina ei şi, ignorând Chevroletul care o urmărea, porni spre sora ei, Adora, la Red Dog City.

Lola Pierce, recepţionera salonului de frumuseţe care-i aparţinea Adorei ridică ochii din registrul de programări.

- Adora, zise ea, te caută sora ta.

Adora ridică privirea de pe coafura pe care o executa şi strânse din buzele ei pline. Era aproape să termine cocul lui Pilar Swenson.

Cat i se adresă cu voce tare.

- Adora, aş vrea să stăm de vorbă câteva minute.

- Pilar? zise aceasta.

- Ce este, draga mea?

- Te deranjează dacă-ţi termină Lola coafura?

- Nu, iubito, du-te şi discută cu sora ta.

Se duseră într-o altă încăpere a salonului şi se aşezară pe o canapea.

Cat începu:

-Adora, eu...

Dar Adora izbucni:

-O, Cat, n-am dormit câteva nopţi!

Cat, care era în aceeaşi situaţie, o înţelese.

-Adora, am venit aici pentru a-mi cere iertare de la tine. Am fost o ticăloasă.

-Nu...

-Ba da, surioară. Si-mi pare rău.

-Nu mi-a venit să-l cred.

-Te referi la Dillon?

Adora încuviinţă.

-A fost foarte direct cu mine, Cat. Mi-a spus de la început că este interesat de tine. Si eu am simţit, de fapt, că tot ce a fost între mine şi Dillon s-a terminat cu şaisprezece ani în urmă. Si m-am mai gândit că tu nici nu-ţi doreai un bărbat, pe când eu mi-l doream cu disperare. Si imaginează-ţi că tocmai eu l-am ajutat să te cunoască, spunându-i tot ce poţi face, îndemnându-l să te angajeze. M-am simţit trădată. Nu mi s-a părut cinstit.

Oftă şi continuă:

- Si ştiu tot ce ai făcut tu, surioară, ştiu că ai încercat să renunţi la el de dragul meu.
- Oh, Adora...
- Opreşte-te, surioară. Lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji. Figura ta spune toate astea. Tu poţi fi drăguţă cu mine acum, poţi să spui că mă ierţi, dar atitudinea mea n-a fost una corectă. Când am dat peste voi noaptea trecută a fost un moment al adevărului pentru mine. Am ştiut că trebuie să încetez să mă mai mint şi să-mi fac iluzii; Dillon nu pe mine mă voia. Am fost geloasă,

surioară.
Cat veni mai aproape de sora ei şi-i îndepărtă o şuviţă căzută pe frunte.
- Te-am iertat şi am uitat totul, fii liniştită.
- îmi pare atât de bine, Cat, zise Adora şi se duse în încăperea alăturată de unde se întoarse cu nişte şerveţele şi o sticlă de coniac.
- Nu cred că este cazul, Adora...
- Stiu că e prea devreme, dar trebuie să sărbătorim împăcarea noastră. Aduc imediat pahare.

După o jumătate de oră, Adora prinsese destul curaj ca s-o întrebe:
- Si unde este el acum? Să nu-mi spui că nu ştii!
Cat sorbi gura de băutură care-i mai rămăsese în pahar.
- Nu ştiu unde este Dillon.
Adora scutură neîncrezătoare din cap. Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji.
- Cat, nu face asta, nu renunţa la

dragoste. După rolul pe care l-am avut în relaţia voastră nu mi-aş ierta-o dacă lucrurile n-ar merge bine între voi.

Cat se ridică, apoi se îndreptă spre fereastra care dădea spre strada Bridge, acum acoperită de zăpadă.

Deodată se întoarse spre Adora.

- Mâine, la Reno, va avea loc o conferinţă de presă. Marian, mama fetiţei pe care am adăpostit-o, a insistat să mă duc şi eu.

- Si Dillon? întrebă Adora. Va veni şi el?
- Cred că da.
- Foarte bine. Am o mulţime de lucruri de rezolvat acum, surioară.
- La ce te referi, Adora?
- Trebuie să arăţi bine pentru această conferinţă, şi voi face tot posibil să-ţi schimb înfăţişarea.

A doua zi, la ora două, Cat fu introdusă pe uşa din spate a unei săli din Reno, care fusese închiriată pentru conferinţa de presă.

- Sunteţi Cat Beaudine?

O femeie cu un dosar în braţe se îndrepta

spre ea.

- Da, zâmbi Cat. Se simţea nefiresc îmbrăcată în taior, cu tocuri înalte, iar sora ei o şi machiase, destul de discret de altfel. Femeia o privi fără a-şi ascunde admiraţia, apoi se adresă unui bărbat care, probabil, făcea parte din echipa de filmare.

- Ernie, zise ea, te rog du jacheta lui Cat la cuier. Tot el ţi-o va aduce după conferinţa de presă. Femeia o mai privi o dată, impresionată de schimbările care se petrecuseră cu ea.

- Domnişoară Beaudine, arătaţi grozav. De fapt, ştiam că nu sunteţi o femeie care să pună preţ pe aspectul exterior şi tocmai de aceea sunt impresionată de schimbările survenite. Acum, vă voi duce într-o altă încăpere unde vă puteţi relaxa până începe conferinţa.

Cat vru s-o întrebe cum ar putea să se relaxeze ştiind că peste câteva minute se va confrunta cu o mulţime de reporteri şi întrebările lor indiscrete. Dar femeia nu-i dădu ocazia să-i mai pună vreo întrebare. Se

răsucise pe călcâie şi ieşise din încăpere, cu dosarul ei sub braţ, cu un aer foarte important.

Cat ridică din umeri şi o urmă în sala de conferinţe. Familia Todd sosise deja. Larry Todd, la

fel de prietenos ca şi soţia lui, Marian, îi zâmbi cu prietenie şi-i mulţumi pentru grija cu care îi ocrotise fetiţa.

După câteva minute apăru şi Dillon, îmbrăcat cu un pulovăr gri, în care arăta atât de bine încât Cat se întrebă încă o dată ce naiba găsise un asemenea bărbat la ea. El rămase în cadrul uşii şi făcu o trecere rapidă în revistă a celor aflaţi în încăpere.

Lui Cat i se păru că privirea lui o arde. Ea ştia că lui Dillon nu-i scăpa nici un amănunt, nici îmbrăcămintea ei nouă, nici tunsoarea, şi cu atât mai mult fardul pe care i-l aplicase Adora. Se simţi ca o caraghioasă. Ar fi vrut să se ridice şi s-o rupă la fugă, să plece undeva unde să nu mai fie centrul atenţiei. De fapt, ar fi vrut să se arunce la pieptul lui şi să-l

implore să-i mai dea o şansă. Dar nu făcu nimic. Clipele treceau. în cele din urmă Dillon veni spre ei.

Larry se ridică să-l întâmpine.

- Salut, Dillon, îţi mulţumesc că ai venit.

Alexa, aflată în braţele mamei sale, îşi întinse mânuţele dolofane spre el.

Dillon o luă din braţele lui Marian şi o ridică în sus.

- Ce faci, mititico?

Alexa începu să râdă fericită. Apoi, Dillon se aşeză lângă Larry, cu fetiţa pe genunchi.

Cat încercă să evite privirea lui Dillon, deşi din momentul în care intrase nu mai avusese ochi decât pentru altcineva. Tot aerul din încăpere părea că vibrează la energia degajată de el. De fiecare dată când Dillon adresa vreo întrebare, ea ar fi vrut să fie cea care-i răspunde.

In cele din urmă apăru femeia cu dosarul, care se ocupa de ei.

- Vă rog să mă urmaţi, le spuse ea, conducân- du-i pe scenă, unde se aşezară la

două mese, cu microfoanele în funcţiune. In dreptul unuia dintre acestea stătea un bărbat.

- Este psihiatrul care o tratează pe Darah Rankin, şopti Marian.

Cat fu invitată să ia loc, Dillon fu aşezat la dreapta ei, iar Marian cu Alexa în braţe la stânga, urmate de Larry şi psihiatrul despre care se vorbise.

Cat fu foarte atentă în primele minute să nu privească spre cei din sală. Stia că nu rămăsese nici un loc liber şi că blitzurile se puseseră în funcţiune, la fel şi camerele video.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin făcu prezentarile şi ceru ca în timpul şedinţei să nu se facă fotografii. Primul supus tirului de întrebări fu doctorul Pole, psihiatrul. El avea, oricum, o cuvântare pregătită.

- Doamna Rankin, începu el, adică femeia care a răpit-o pe Alexa, este grav bolnavă. Este sub strictă supraveghere medicală.

Unul dintre reporterii prezenţi întrebă:

- S-a formulat vreo acuzaţie împotriva ei?

Larry găsi că era de datoria lui să intervină.

- Noi n-am acuzat-o, am înţeles că are grave probleme psihice, datorate unei suferinţe profunde. Am fi mulţumiţi dacă ar putea beneficia de ajutorul la care se referă doctorul Pole.

Bărbatul în costum bleumarin făcu o precizare:

- Cu toate acestea, statul Nevada o va pune sub acuzare pentru că a pus în pericol viaţa micuţei Alexa Todd, răpind-o de la mama ei. Judecătorul va decide însă dacă doamna Rankin poate fi făcută responsabilă de gestul ei.

Una dintre femeile prezente în sală i se adresă lui Dillon:

- Domnule McKenna, am aflat că acest incident v-a inspirat şi că vă veţi întoarce la munca dumneavoastră de până acum. Mai ştim că aţi decis să săriţi cu o motocicletă special construită

o prăpastie din munţii Shasta.
Dillon duse mâna la frunte.
- Sursa de la care aţi primit aceste informaţii este un anume domn Creedy, cumva?

- Nu vă pot oferi această informaţie.
- în acest caz, indiferent de sursele de informare, vreau să precizez că n-am luat o astfel de decizie. Nu voi reveni în lumea cascadoriei. Nici măcar acest copil frumos, Alexa, nu-mi poate schimba hotărârea.
Se ridică un alt reporter.
- Doamnă Todd, cum vă simţiţi acum, când v-aţi recăpătat copilul?
- Este foarte greu de descris în cuvinte ceea ce simt, mi se pare una dintre cele mai mari bucurii din viaţa mea.
- Domnişoară Beaudine, v-aţi ataşat de micuţa Alexa?
Cat îşi drese glasul, căci în momentul în care reporterul îi pronunţase numele, simţise că nu mai are aer şi nu va putea scoate o vorbă.
- Cine nu s-ar fi ataşat de ea?

Mulţimea o aprobă. Cat simţi că toţi îi erau alături în acele momente, până şi reporterii. Răsuflă uşurată, căci nu fusese atât de greu pe cât
i se păruse ei.

După aceea întrebările începură să curgă din toate părţile. In minutele următoare, lui Cat, Dillon şi familiei Todd li se ceru să descrie cu lux de amănunte prin ce trecuseră în timpul acelui viscol teribil. Erau atâtea de spus încât Cat speră că întrebarea despre relaţia dintre ei nu se va mai pune.

Dar nu avu acest noroc. întrebarea nu fu evitată.

O femeie înaltă cu o voce stridentă găsi că era momentul să intervină.

- Se vorbeşte că între dumneavoastră şi domnişoara Beaudine s-a născut o idilă, domnule McKenna, spuse ea. Puteţi să ne spuneţi ceva în acest sens?

Lui Dillon îi îngheţă zâmbetul pe faţă. El se aplecă spre microfon şi spuse răspicat:

- Nu.

Cineva din sală ridică un ziar. Pe prima pagină a acestuia erau două instantanee pe care reporterii reuşiseră să le ia; în primul, cei doi se îmbrăţişau cu foc.

- Vă rugăm să comentaţi această imagine, domnule McKenna.

Lui Dillon îi pieri obişnuitul zâmbet de pe faţă.

- După cum am mai spus, nu am nimic de comentat. Nu este nici o relaţie între mine şi domnişoara Beaudine.

- Dacă ceea ce se vede aici în fotografie înseamnă nimic, aş vrea să văd ceea ce ar însemna ceva în accepţia dumneavoastră.

Se auziră şoapte şi chiar râsete din sală.

- Bine, zise bărbatul în costum albastru, să trecem la alte probleme

Cat se aplecă spre microfon.

- Eu...

Se făcu tăcere. Toată lumea aştepta cu sufletul la gură ca ea să ofere informaţii care să pună evenimentul într-o lumină nouă. Cat trase aer în piept, apoi spuse:

- Aş vrea să spun ceva despre mine şi

domnul McKenna.

Era atâta linişte în sală încât se putea auzi cum se topea zăpada afară. Cat simţea sute de ochi aţintiţi asupra ei, urmărind-o, aşteptându-i spusele. Dar toţi aceşti ochi nu aveau nici o importanţă, o singură pereche de ochi conta. A lui Dillon. Iar ea nu putea să întoarcă tocmai atunci capul şi să vadă dacă el o privea.

Cat mai trase o dată aer în piept, se aplecă din nou spre microfon şi spuse ceea ce aşteptau toţi cei prezenţi să audă.

- Sunt îndrăgostită de domnul McKenna.

Tăcerea care se lăsă fu atât de apăsătoare pentru ea. Dar micuţa Alexa Todd îi veni în ajutor cu un chiot.

Toţi cei prezenţi izbucniră în aplauze.

- McKenna! McKenna! repetau ei. Vocea unui reporter reuşi să se audă cu tot vacarmul creat.

- Ce aveţi de spus la toate astea, domnule McKenna?

Dillon mormăi ceva.

- Aţi vrea să repetaţi cu voce tare ceea ce aţi spus? Nu s-a auzit.

- Este problema mea, a noastră, mai precis. Cat, care nu îndrăznea să-l privească, simţi mâna lui aşezându-se pe braţul ei. Ea clipi de câteva ori, luată pe neaşteptate, şi văzu că el se ridică şi dărâmă masa din faţa lor, cu microfon cu tot. Lumea din sală începu să strige frenetic, pierdea partea cea mai interesantă a spectacolului.

- Vino, Cat, zise el, să ieşim de aici.

Cat îşi drese glasul din nou.

- Dar nu cred că...

- Vino, Cat. Dillon o ridică.

Cat îl urmă, dar simţi nevoia ca înainte de a părăsi sala să mai spună o dată:

- O să vă ţinem la curent...

- Vino, Cat. Dillon o luă de mână iar ea se lăsă condusă spre ieşire. De fapt, s-ar fi lăsat condusă oriunde de el.

Organizatoarea conferinţei de presă încercă să-i oprească:

- Vă rugăm să mai aveţi puţină răbdare, conferinţa nu s-a terminat...

Dillon n-o mai ascultă ci, remorcând-o pe Cat, trecu pe lângă femeie.

Parcurseră un coridor care părea că nu se mai termină, apoi intrară în holul unde îşi lăsase Cat haina.

- Dillon, trebuie să-mi recuperez haina! Am lăsat-o...

- Uită de ea, Cat! O să-ţi cumpăr o mie de haine! Să scăpăm de aici!

Dillon o conduse spre parcare.

- Urcă, îi spuse el, deblocând uşa unei maşini albastre sport pe care ea n-o mai văzuse.

- Unde este Land Cruiserul?

Dillon ridică din umeri.

- Ieri mă simţeam deprimat, aşa că mi-am cumpărat un Maseratti.

- Sper că te-a ajutat să-ţi revii.

- Se pare că nu. Urcă.

Cat se supuse ordinului, mai ales că era tocmai ce-şi dorea. Maşina se puse în mişcare exact

când reporterii apărură din clădire. Dillon ambală motorul şi porni în viteză de pe loc, căci o astfel de maşină îi permitea s-o facă.

- Dillon, fii atent! strigă Cat, legându-şi centura.

- Stai liniştită, Cat, din asta am trăit!

Goni câţiva kilometri pentru a pune oarecare distanţă între el şi reporteri. Cat asista neputincioasă, aştepând să se întâmple ceva rău.

Dar nu se întâmplă nimic şi peste o jumătate de oră se cazau la cel mai bun hotel din Reno. Cat se prăbuşi într-un fotoliu.

- Acum, după ce m-am relaxat puţin nu mi se mai pare atât de îngrozitoare conferinţa de presă.

- Te-ai schimbat foarte mult, Cat. Cine ţi-a tăiat părul?

- Adora.

- Si machiajul, şi taiorul?

- Tot Adora. Ne-am rezolvat problemele, apoi ea m-a ajutat să-mi schimb înfăţişarea.

Are gusturi deosebite.

- Arăţi grozav, Cat. Ai fost sinceră când ai rostit cuvintele acelea la conferinţa de presă?

- Cât se poate de sinceră.

- Atunci mai spune-le o dată, numai pentru mine.

- Te iubesc, Dillon.

El tăcu un moment. Apoi îi luă mâna între ale lui şi o ridică în picioare. începu să-i descheie nasturii jachetei.

- îmi place cum arăţi în acest taior, Cat. Dar mai mult îmi placi în jeanşii tăi vechi şi-n cizme.

- Mă bucur, Dillon.

- Si cel mai mult îmi placi goală. îi scoase jacheta şi o aruncă pe un scaun, apoi începu să-i desfacă fermoarul rochiei. Cat o lăsă să cadă la pământ, apoi îşi scoase pantofii. Nu purta sutien, aşa cum o învăţase Adora. Dillon fu surprins de goliciunea ei.

- Si eu te iubesc, Cat.

Cat zâmbi.

- Stiam. Ea îi ridică pulovărul şi i-l

scoase. Am ştiut asta, dar am vrut să te aud spunându-mi-o acum.

- Să repet?

Cat îi atinse pieptul.

- Da, mai spune-mi-o. Veni mai aproape de el, îşi înlănţui braţele de gâtul lui şi-şi lăsă capul la pieptul lui. Să-mi spui mereu vorbele astea, Dillon.

- O să ţi le repet mereu, Cat, dacă o să te măriţi cu mine.

- Da, Dillon, o fac cu toată dragostea.

Dillon o ridică în braţe şi o duse în dormitor, spunându-i:

Dar acolo, Cat realiză că nu avea cu ce să se protejeze. Dillon o sărută şi-i spuse:

- Ne-am descurcat destul de bine cu Alexa.

Cat îl împinse pentru a-i vedea ochii.

- Ce spui?

- Că probabil ne-ar sta mai bine cu un copil al nostru. De fapt, mi-am făcut o mulţime de planuri pentru viaţa pe care o vom duce împreună, Cat.

Cat îi îndepărtă o şuviţă de pe frunte.

- Spune-mi-le, Dillon, nu uita nici un amănunt.
- Bine, Cat, vreau ca tu să-ţi continui studiile, aşa cum ar fi trebuit cu ani în urmă. Vreau să-ţi iei diploma de inginer.
- O, Dillon...
- Vreau să avem copii. Vreau să-i creştem împreună, copiii noştri, sau alţii, pe care să-i facem ai noştri.
- Vrei să şi adoptăm?

El încuviinţă.

- Am avut o copilărie foarte nefericită, Cat. Tocmai de aceea aş vrea să acord o şansă altor copii. Te-ar deranja să adoptăm unul sau doi?
- Nu ştiu, nu mi-am pus niciodată problema asta.

- Te-aş ajuta mult la creşterea lor. îţi aminteşti cum ne-am descurcat cu Alexa?
- Este o nebunie.
- De ce, Cat?
- Am crezut că-mi place singurătatea mea. Dar de când te-am cunoscut, sunt fericită să-i anunţ pe toţi că te iubesc şi chiar

am făcut-o în faţa unei săli pline cu reporteri.

- O să facem multe lucruri împreună, Cat, şi o să avem o viaţă minunată.

Ea nu mai spuse nimic, vorbele erau de prisos. De când se întorsese Dillon McKenna în Red Dog City, lumea devenise un loc în care se putea întâmpla orice, un loc în care chiar băieţoasa Cat Beaudine să-şi găsească toată dragostea şi fericirea care-i fuseseră cândva refuzate.

Sfârşit